

Johannes Rothkranz

Kdo skutečně řídí islám?

PRO FIDE CATHOLICA

Z německého originálu Johannes Rothkranz, *Wer steuert den Islam?*
Verlag Anton A. Schmid, Durach 1998
přeložil © Jaroslav Voříšek 1999

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Johannes Rothkranz

**Kdo skutečně
řídí islám?**

PRO FIDE CATHOLICA

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	5
Úvod	6
1. (Radikální) islám jako žoldák Sionu	7
2. Islám jako ferment „multikultury“	11
3. Islám ve smrtícím sevření „ekumeny“	23
4. „Radikální“ islám jako bezzubý lev	35
Obrazová část	43

Úvodní slovo editora českého překladu

Nepřetržitě omílané tvrzení kontrolovaných médií o světové hrozbě „radikálního“ islámu je nehorázná lež, sloužící jako obvykle k zakrytí skutečných záměrů Sionu před zaslepenou světovou veřejností.

„Zásada, že Sion nic neponechává náhodě a své akce plánuje nadlouho, platí pro podvracení a infiltrování islámu stejně, jako pro mnohem starší podvracení katolické Církve. Každopádně na podzim roku 1993 informoval izraelský Žid Naim Giladi, že již bezmála před čtyřiceti lety (!) začala nová strategie izraelské ofenzivní tajné služby Mossadu – infiltrování a podvracení islámských hnutí!

Po již více než tři desetiletí trvající vlna přílivu islámských (de facto) přistěhovalců do Evropy (stejně jako do USA) byla a je součástí plánu Sionu a zednářstva. Pokud bude import mohamedánství vyvolávat obecně ‚multikulturní‘ rozklad křesťanství a zvláště ničení katolické Církve, bude také Satánovou synagogou i nadále všestranně podporován a tabuizován.“

O druhé straně dvojí rafinované strategie Sionu autor mj. píše:

„Jak ale dostat pod kontrolu zarputilé ‚fundamentalisty‘, z nichž někteří se sice také podílejí na ekumenickém ‚dialogu‘, avšak jen s úmyslem právě skrze zdánlivě ‚prostoduché‘ křesťany svést vývoj na cestu horlivě sledované strategie dobytí světa?

Ke zlomení tohoto posledního organizovaného odporu užívají Sion a jeho lóže dvojí strategie. Vnější napadání a hlídání nanejvýš jen na oko k dialogu ochotného, ale ve skutečnosti ideologicky nepokořeného mohamedánského ‚fundamentalismu‘ obstarávají masová média a státní tajné služby. Současně je ‚fundamentalismus‘ podle prastarého a dokonale osvědčeného receptu personálně infiltrován od vrcholu. Personální infiltrace mohamedánství lóžovými bratry a dokonce přímo Kryptohebrejci je opět dvojí: Zasahuje nejen ‚liberální‘ ekumenické křídlo islámu, nýbrž stejně systematicky i jeho ‚radikální‘, fundamentalistickou frakci. Soustavné a neochabující mediální pranýřování i zastrasování islámského fundamentalismu ze strany tajných služeb představuje poměrně již známou část antifundamentalistické dvojité strategie.

Potenciální i skutečně ‚radikální‘ islámské vlády, strany, instituce, hnutí atd. jsou zneškodňovány infiltrovanými sabotéry, kteří fundamentalistickému lvu zastříhují drápy a otupují zuby do té míry, aby stačily pouze na chronické pronásledování bezbranných křesťanských menšin – což je Sionem samozřejmě vždy vítáno!

Za současného stavu věci se tedy v žádném případě nemusíme obávat nějaké islámské antikřesťanské světovlády, o to víc však antikřesťanské světovlády židovské.“

Autorova drobná, ale významná studie si tedy rozhodně zaslouží pozornosti čtenářů, kteří se ve vlastním zájmu chtějí dozvědět, kdo „skutečně řídí islám“.

Úvod

Skutečnost nábožensky motivovaného úsilí většiny mohamedánů, kteří chtějí – v případě nutnosti třeba i „ohněm a mečem“ – podřídit celý svět učení koránu a na něm spočívajícím společenském řádu, je zcela nepopíratelná. Povrchní nebo nekomplexní posuzování znepokojivého vzrůstu a šíření islámu v křesťanské Evropě i v Severní Americe na sklonku našeho století může snadno svést k závěru, že největší nebezpečí pro křesťanský svět a křesťanskou kulturu obecně tudíž vychází z islámského nároku na světovládu. **To by ovšem byl zavádějící a hluboký omyl.** Určité křesťanské kruhy šíření tohoto omylu vědomě napomáhají, protože nemají dostatek odvahy nazvat pravým jménem mocnost, která má v současnosti **skutečně** již na dosah ruky uskutečnění **svých vlastních** a prastarých snah o světovládu. **Touto mocností je talmudsko-kabbalistické, sionistické Židovstvo** a jeho nespočetné frontové organizace, z nichž nejznámější a současně nejvlivnější je mezinárodní zednářstvo.

V plánech globalistického sionismu hraje islám bezesporu velice důležitou roli, ale právě z toho důvodu (ať už o tom jeho mnohdy stejně fanatičtí jako nevzdělaní a politicky nemysliví vyznavači vědí nebo ne) se v zásadě už **dávno stal povolným nástrojem v rukou skrytých sionistických kruhů**, které si jej podrobily personální infiltrací i ideologickým podstavením.

Ukážeme si zde čtyři paralelní strategické linie, jichž používá vůdčí vrstva Satanovy synagogy, aby mohla využívat islámu jako bojové organizace proti křesťanství a současně aby pracovala na jeho postupném rozmělnění a následném začlenění do chystaného celosvětového jednotného náboženství:

1) **V tradičních mohamedánských zemích smí a má islám zlikvidovat co možná nejvíce místních křesťanů, o čemž židozednářsky kontrolovaná světová masmédia většinou „nevědí“ a stejnými silami kontrolované vlády tzv. demokracií tomu jen nečinně přihlížejí.**

2) **Do tradičních křesťanských zemí jsou pod nejrůznějšími a neopodstatněnými záminkami dopravovány miliony a miliony mohamedánů, aby tam cestou „multikultury“ co možná nejvíce oslabovali a kazili křesťanství.**

3) **Současně je v osobách svých nejvyšších představitelů infiltrovaný islám nucen i ze své strany vstoupit do „dialogu světových náboženství“, a tím se vzdát svého nároku na absolutnost.**

4) **A konečně je islám potlačován policejní resp. vojenskou silou všude tam, kde se chová nekontrolovatelně „fundamentalisticky“ a hrozí stát se překážkou sionistické jednosvětové politiky.**

Za současného stavu věci se tedy v žádném případě nemusíme obávat nějaké islámské antikřesťanské světovlády, o to víc však antikřesťanské světovlády židovské.

Smyslem a cílem předkládané stručné studie je podpořit na základě nezvratných argumentů naše čtyři teze o skryté židozednářské manipulaci islámu.

1. (Radikální) islám jako žoldák Sionu

Satanova synagoga kontroluje již přes dvě stě let vlády Anglie, Francie a USA, sto padesát let stále více i ostatní vlády Evropy, a po několik desetiletí také téměř **všechny** „národní“ vlády celého světa. Kromě toho ještě odedávna kontroluje celosvětově a skoro úplně tisk, rozhlas, film i televizi. Tyto skutečnosti jsou nezvratně prokázány v dnes již prakticky nepřehledné řadě studií a příslušné literatury ve všech kulturních jazycích světa. Z toho ovšem současně plyne logický závěr, že dnešní islám může krvavě pronásledovat a ničit křesťanství **pouze s mlčenlivým souhlasem Satanovy synagogy!**

„Kdo mlčí, ten souhlasí“, říká dávná lidová moudrost. Na celém křesťanském „Západě“ mlčí oficiální tisk, rozhlas i televize ke třem desítkám let stále se stupňujícího znevýhodňování, pronásledování a nezřídka i fyzického likvidování křesťanů v islámských zemích.

Když před nějakými lety indicko-britský spisovatel Salman Rushdi jako nevěřící agnostik ve svém románu „Satanské verše“ napadl islám a vysloužil si tím v nepřítomnosti rozsudek smrti od iránského ajatolláha, všechna světová masmédiá se mohutně a jednohlasně ozvala. I když od té doby už jejich pokřik opadl, přesto se stále ještě ozývá jako permanentní připomínka. Islámští fanatici se dotkli „lidských práv“ agnostika Rushdiho, což rozpoutalo bezbřehou povodňovou vlnu soucitu a sympatií kontrolovaných médií s tak krutě pronásledovaným literátem a udělalo z úplně neznámého třetířadého romanopisce na léta světovou hvězdu.

Když naproti tomu třeba obchodník Robert Hussein v přísně islámském Kuvajtu koncem roku 1995 konvertoval ke křesťanství a byl poté soudně *týmž způsobem jako Salman Rushdi* odsouzen k smrti (každý pravověrný muslim ho má resp. může zabít!), nebylo o tom ve světových médiích přirozeně slyšet a vidět *vůbec nic!* Přinejmenším ne v tisku nebo na televizních obrazovkách – tuto možnost mělo jen pár tisíc abonentů několika málo malých konzervativních křesťanských listů.¹ Nějaké protestní hlasy kvůli tomuto *zásadně naprosto stejnému* „dotčení lidských práv“ jednotlivé osoby se na rozdíl od případu Rushdi neozvaly ani ze strany pokoncilních katolických „biskupů“, o Janu Pavlovi II. raději ani nemluvě.

Věřící *křesťané* nejsou tedy „na odstřel“ pouze v přísně islámských zemích jako je Kuvajt, Saudská Arábie, Egypt, Irán, Pákistán atd. Na obranu *křesťanských* obětí islámského pronásledování se ani v uznávaných masmédiích křesťanského „Západu“ neozve doslova hlásek! Za odvolání rozsudku smrti nad nevěřícím *agnostikem* Rushdim se vehementně zasazovaly mnohé západní vlády, naprosto stejný rozsudek nad věřícím *křesťanem* Husseinem je naproti tomu absolutně nevzrušil. A to je zmíněný Hussein jen jedním z dlouhé řady většinou bezejmenných mučedníků...

Toto obzvláště křiklavé a pro mnoho naivních současníků nevysvětlitelné měření dvojím metrem má ovšem zcela jednoduchý důvod: Sionistický resp. talmudistický judaismus i islamismus chovají tutéž satansky inspirovanou nenávist vůči jediné

¹ Pokoncilně katolicko-konzervativní „Der schwarze Brief“ č. 23 (5. 6. 1996) se odvolává na informaci konzervativní evangelické zpravodajské agentury *idea*.

pravé víře.² Proto Sion se svými lóžemi v dřívě čistě křesťanských státech, kde se už dávno zmocnil žezla, pozoruje řádění islámu navenek neutrálně, vskrytu však s tajenou radostí a zadostiučiněním (a nadto jej i podporuje horlivými masmédií a nevšímavostí vládních úřadů), a to *vždy a všude tam, kde se islám obrací proti křesťanství a jmenovitě proti katolické víře*. Jinými slovy řečeno to znamená, že skrytě u všech mocenských pák sedící talmudismus nechává současný islám (stejně jako už tak mnohokrát v dějinách) bojovat za své zájmy jako ochotného žoldáka. – V závěrečné fázi dvoutisíciletého zápasu Satanovy synagogy proti Kristovi a jeho Církvi vykonává tedy islám „špinavou práci“, kterou momentálně ještě Sion nemůže dělat veřejně sám, aby v poslední chvíli nepřišel o své (jen zdánlivě!) se blížící konečné vítězství.

Vysloveně zřejmá je existence přinejmenším fakticky židovsko-islámské „jednotné fronty“ proti křesťanství – a to zrovna ve Svaté zemi! Vždyť zde, v jediném státě světa, kde *talmudský sionismus nevládne skrytě, nýbrž zcela otevřeně*, je tím spíše často nucen přiznat barvu, protože nenávidí stále ještě udržované památky na nejposvátnější místa křesťanství.

Ohledně toho nás izraelský autor Israel Shahak informuje: „V nejdůležitější části týdenní modlitby, zvané ‚osmnáct požehnání‘, existuje zvláštní proklínání, původně namířené proti křesťanům, židovským konvertitům ke křesťanství i ostatním židovským heretikům: ‚A nechť odpadlíci nechovají žádnou naději, nechť všichni křesťané v mžiku zhynou.‘ – Tato formulace pochází z konce prvního století, kdy bylo křesťanství ještě malou pronásledovanou sektou. Na přelomu 13. a 14. století byl text poněkud oslaben na ‚nechť odpadlíci nechovají žádnou naději, nechť všichni heretici v mžiku zhynou‘ a pod následným [křesťanským] nátlakem ještě na ‚nechť denuncianti nechovají žádnou naději, nechť všichni heretici v mžiku zhynou‘. – Po zřízení státu Izrael se tento proces obrátil a mnoho nově vydaných modlitebních knih se vrátilo ke druhé formulaci, která je také závazně prepisována většinou učitelů na izraelských náboženských školách. Po r. 1967 pak v některých obcích obnovili (dosud jen ústní, nikoli tištěnou formou) dokonce i verzi první a denně se modlí za to, aby křesťané ‚v mžiku zhynuli‘.“³

V Izraeli se (zatím ještě) ojedinele ozývá i volání po odpovídajících činech včetně zabíjení! Tak např. Josef Schüßlburner zmiňuje „vypálení křesťanského knihkupectví ultraortodoxními židovskými fanatiky, vandalské zpusťování křesťanského opatství židovskými studenty, sérii paličských útoků na anglikánský chrám v západním Jeruzalémě a v Ramlehu i na řecký pravoslavný chrám ve východním Jeruzalémě, zavraždění dvou ruských řeholnic v klášteře Ein Karem a osminásobné zhanobení křesťanského hřbitova na Mount Sion“.⁴ – Schüßlburner výslovně zdůrazňuje, že takovéto protikřesťanské činy se viditelně „těší značné podpoře vlivných skupin v Izraeli i části izraelského vládního aparátu“, protože „tyto útoky jsou v soula-

² Srv. P. Curzio Nitoglia, *Woher stammt der Islam? (Odkud pochází islám?)*, Durach 1998.

³ Israel Shahak, *Jewish History. Jewish Religion. The Weight of Three Thousand Years*, 3. vyd. Londýn-Boulder (Colorado) 1995, str. 92.

⁴ Josef Schüßlburner, *Falkenbeize. Von der Höllenfahrt des Christentums im Heiligen Land*, v: *Staatsbriefe* č. 5/1995, str. 36 ad., zde 36.

du s rámcovou strategií oficiální izraelské okupační politiky a jejího teroru vůči arabskému obyvatelstvu“.

A právě v tomto bodě jsou *synchronizované akce* talmudismu a islamismu proti křesťanství (alespoň ze židovského pohledu) zcela pochopitelné, protože „metody a opatření okupačních izraelských úřadů jsou už *ze své povahy sice namířeny proti všem arabským Palestincům, avšak jejich neblahé účinky se ponejvíce projevují směrem ke křesťanské části arabského obyvatelstva*. Jediným možným vysvětlením toho je skutečnost, že židovská nenávist vůči křesťanům je tradičně mnohem hlubší nežli odpor k vyznavačům islámu. Mohamedáni jsou v očích talmudských Židů ‚mešuge‘, pomatenci, křesťan je však vždy modloslužebník a tím se dopouští zločinu, který je srovnatelný s vraždou Žida či s nepřipustným poměrem se Židovkou. Islám není považován za modloslužbu a v případě Koránu (na rozdíl od křesťanské Bible) neplatí příkaz jeho povinného ničení“.⁵

Tento stav má ovšem zase svůj dokonalý protějšek v pozoruhodné toleranci islámu vůči židovství jako „náboženství knihy“, jak nám dokládá např. židovský autor Erich Frid: „Je strašně smutné, že sionismus svými postoji a jednáním vyvolal u obyčejných a arabskými reakcionáři pomýlených lidí nenávist vůči Židům i tam, kde takové nenávisti dříve nebylo. – Za zmínku stojí, že postoj islámského světa k Židům v posledním půldruhém tisíciletí [tedy *od vzniku* islámu!!] byl mnohem vlídnější a přátelštější ve srovnání s křesťanským Západem.“⁶

Ale vraťme se zpět k našemu tvrzení o synchronizovaném židovsko-islámském pronásledování křesťanů ve Svaté zemi. Vzhledem k silné židovské „antipatii je zcela opodstatněné mít za to“, vysvětluje Schüßlburner, „že izraelské plány na vypuzení arabského obyvatelstva vykazují *spíše protikřesťanskou než protiislámskou tendenci*... Vyhnání Arabů v roce 1948 a soustavný tlak na vystěhování arabského obyvatelstva po obsazení západního pobřeží vedly k citelnému odkřesťanštění Svaté země následkem útěku *především křesťanských* Arabů. V letech 1967-1992 se z obsazených oblastí pod nátlakem vystěhovalo kolem 40 % křesťanů. Následkem toho (vedle masivního židovského přistěhovalectví!) poklesl podíl křesťanského obyvatelstva Jeruzaléma z 52 na pouhá 2,5 procenta. V hranicích dnešního Izraele a západního pobřeží je nyní jen 170 000 křesťanských Arabů, protože 400 000 z nich již žije mimo Svatou zemi“.⁷

Taková je tedy jemnější, židovská část práce při vyhlazování křesťanství v zemi svého původu. Příslušný hrubší, muslimský podíl vypadá podle Schüßlburnera takto: světsky orientované palestinské osvobozovací hnutí se zatím nachází „pod značným tlakem ze strany islámského fundamentalismu...“, k jehož vzniku *dosti výrazně přispělo právě prudké snížení počtu křesťanských Arabů* – existence křesťanství mezi Araby totiž znamenala čáru přes rozpočet islámského fundamentalismu, který jednoduše ztotožňuje Araby s islámem! Silný podíl křesťanských Arabů na arabském národním hnutí byl v neposlední řadě motivován snahou ukázat islámským

⁵ Tamtéž.

⁶ Erich Frid, Vorwort zu einem 1988 erschienenen Photoband *Die Palästinenser*, cit. podle „ZeitenSchrift“, č. 13/1997, str. 49.

⁷ Schüßlburner, cit. místo 36 ad.

Arabům, že křesťané také mohou být dobrými Araby. Všechny tyto snahy arabských křesťanů, zanedbávaných svými křesťanskými ‚spolubratry‘ v zájmu křesťansko-židovského dialogu, se coby výsledek izraelské okupační politiky ukázaly jako bezvýsledné... Oslabení arabského křesťanstva znamenalo pro islámský fundamentalismus terribles simplificateurs [= strašné, nesnesitelné zjednodušení] tj. ztotožňování arabství s islámem, což pak na druhé straně vzdor mírovému procesu neodstranilo vystěhovalecký tlak na křesťany, takže rozvoj křesťanství v této části světa je zcela nepříznivý. Tlak na syrské křesťany např. ve východním Turecku k opuštění země ze strany ‚tureckých spolubratří‘ i jejich kurdských ozbrojených partnerů v dialogu nedává palestinským křesťanům příliš dobré vyhlídky“.⁸

Stručně řečeno: Kde **židovství** Izraelci ze (*zatím ještě*) takticky nezbytných ohledů na zbytky křesťanského „světového mínění“ nemohou vlastnoručně zlikvidovat palestinské křesťanstvo, klidně přenechávají tuto „úlohu“ **islámským** Izraelcům resp. Palestincům! V srpnu 1997 si toho všiml dokonce i židozedenářsky kontrolovaný list „Frankfurter Allgemeine Zeitung“, když jeho redaktor Jörg Bremer v článku s charakteristickým titulkem „Mezi Židy a muslimy. Ve Svaté zemi sílí útlak křesťanů“, psal:

„Nyní se to již také stává tématem izraelských novin. Tři roky před miléníem [koncem tisíciletí] se křesťanům, kteří ve Svaté zemi tvoří asi tři procenta obyvatelstva, daří špatně. V samotném Izraeli a na obsazených územích jsou vystaveni silnému tlaku. Především tisk v anglicky mluvčích zemích informuje o vypuzování křesťanů z převážně muslimských vesnic Galileje i o prodeji křesťanských obchodů muslimským rodinám v jeruzalémském Starém městě... Rovněž izraelský tisk přináší zprávy o potížích, které křesťanům dělají Židé. Jeruzalémský starosta Olmert, méně zainteresovaný na křesťanských záležitostech než jeho předchůdce Kollek, dal najevo své výhrady volbou ‚poradce pro otázky křesťanů‘, který je zaměřen spíše proti křesťanům než pro ně, říká se ve zmíněném tisku. Tento poradce Šmuel Evyatar křesťanům vytýká, že pracují na rozštěpení města. ‚Pak ale dojde k [muslimskému] masakru křesťanů a nikdo jim nepomůže‘.“⁹ – Takže z kompetentní židovské strany to bylo řečeno zcela jasně: ***Nenávistným protikřesťanským muslimům je určena role žoldáků ještě nekonečně nenávistnějšího protikřesťanského talmudismu!*** Role, do níž se zaslepení mladí muslimové nechají ochotně postavit, protože (ještě jednou Jörg Bremer) „vzdor válce mezi Židy a Araby¹⁰ jsou muslimové i Židé jednotni ve své averzi vůči křesťanům“.

⁸ Schüßlburner, cit. místo 37.

⁹ Jörg Bremer v: „FAZ (Frankfurter Allgemeine Zeitung)“, 5. srpna 1997.

¹⁰ Tamtéž.

2. Islám jako ferment „multikultury“

Po již více než tři desetiletí trvající vlna přílivu islámských (de facto) přistěhovalců do Evropy (stejně jako do USA) byla a je součástí plánu Sionu a zednářstva. Pokud bude import mohamedánství vyvolávat obecně „multikulturní“ rozklad křesťanství a zvláště ničení katolické Církve, bude také Satanovou synagogou i nadále *všestranně podporován a tabuizován*. Na rozdíl od představ, které zde šíří národně smýšlející skupiny, nejsou ostatní země křesťanského Západu touto lóžemi řízenou „islamizací“ postiženy o nic méně než Německo.

Příklad z Velké Británie: V Anglii žijí dobré tři miliony mohamedánů. V roce 1989 založili vlastní „Islámskou lidovou stranu“ a mají k dispozici kolem tisícovky mešit a škol Koránu.¹¹ „Pokud se v Anglii kdokoli nějak ozve proti islámu, je ‚nacist a rasistické prase‘. [Anglické] zákony jsou samozřejmě na straně islámu... Nikdo si nedovolí jakkoli ozvat proti obřím mešitám v Edinburghu a Birminghamu.“¹² Britská zednářská vláda, v níž nepřetržitě sedí židovští ministři,¹³ proti tomu pochopitelně nedělá vůbec nic, a britská masmédia v područí židovských tiskových magnátů Ruperta Murdocha nebo Conrada Blacka každému Angličanovi, jenž se ozve proti islamizaci své vlasti, nadávají výrazy, které jsme si právě uvedli.

Úspěch této brutální islamizační kampaně se stal mezitím tak „uchvacující“, že začíná znepokojovat dokonce i své vlastní iniciátory: „Anglická Labour Party se musí vypořádávat ze zcela novým jevem. V mnoha velkoměstských dělnických citadelách jako jsou Manchester, Birmingham, Glasgow a také východní Londýn již v místních stranických svazech prakticky nelze potkat tradiční bílé dělnictvo. Je tomu tak proto, že asijsí přistěhovalci, ponějvíce muslimové, již pomocí svých rodinných, obchodních i náboženských vztahů všechna stranická grémia prakticky dobyli pro sebe.“¹⁴

Příklad ze Španělska: „Stále více mladých Španělů se obrací na islám... ‚Chceme, aby se Granada znovu stala hlavním městem islámu.‘ Ctižádostivým projektem španělských muslimů je stavba mešity pouhých padesát metrů od náměstí ‚San Nicolas‘. K položení základního kamene se dostavil nejen granadský starosta, nýbrž také marocký ministr pro záležitosti islámu a přislíbil finanční podporu krále Hasana II. při výstavbě mešity, která má být symbolem renesance islámu v Evropě. Přejí si to přinejmenším španělsí muslimové.“¹⁵

A zřejmě nejen oni, nýbrž i maroční Židé, protože „král“ Hasan II. je ve skutečnosti sotva něčím víc než jejich vlajkovou lodí! Již r. 1894 mluvil uznávaný židovský historik Bernard Lazare o existenci celých židovských kmenů v severní Africe a jmenovitě v Maroku. „V Africe jsou Židé, kteří se zabývají obchodem a nomádstvím. Společně s Kabyly a Berbery ze Setifu, Guelmy a Biskry na marockých hra-

¹¹ Beat Christoph Bäschlin v: „CODE“ č. 3 (březen) 1992, str. 39 ad.

¹² M. K. Palmer (čtenářský dopis) v: „Kurier der Christlichen Mitte“, č. 6 (červen) 1995.

¹³ Tak např. v nedávno vystřídané „konzervativní“ britské vládě to byli ministr financí Nigel Lawson a ministr zahraničí Malcolm Rifkind.

¹⁴ „Prisma Infodienst“, 23. 7. 1997, str. 2.

¹⁵ Steffan Leidel v: „Die Welt“, 13. 9. 1997.

nicích putují s karavanami a některé z jejich kmenů na okrajích Sahary jsou černé, jako např. Daggatunové...¹⁶ – V listopadu 1994 prohlásil evropský předseda zednářské organizace „Paneuropa-Union“, Otto Habsburg, že „jmenování nejvyšší hlavy židovské náboženské obce ministrem v kabinetu krále Hasana“ je důkazem skutečnosti, že Maroko je sice islámským, ale „umírněným“ státem.¹⁷ – Zatímco tedy talmudismus v Maroku islám na jedné straně „brzdí“, současně se pilně stará o jeho (znovu)rozšíření v dříve katolickém Španělsku, kde ovšem tamějšími zednáři kontrolovaná vláda takovému počínání neklade sebemenší překážky.

Příklad z Itálie: Koncem června 1995 bylo zrovna v Římě, středisku a symbolu křesťanství, slavnostně otevřeno „největší islámské modlitební a kulturní centrum Evropy“. Na zahájení byli přítomni nejen internacionální islámští prominenti, ale „přirozeně“ také italský prezident Scalfaro, který jako vzorný lóžový bratr nazval postavení obřího střediska pro 2 000 „věřících“ včetně monumentálního islámského kulturního centra „samozřejmým aktem civilizace“.¹⁸ – „V samotném Římě je dnes kolem 50 000 muslimů a v celé Itálii oficiálně na 300 000. Avšak spolu s nespočtenými ilegálními přistěhovalci především ze severoafrických zemí se jejich skutečný počet odhaduje na 900 000,“ uvádělo se tehdy v tisku.¹⁹ Díky masivnímu přílivu albánských muslimských „uprchlíků“ by mohl v současnosti jejich počet dosáhnout milionové hranice, pokud ji už přímo nepřekročil.

Příklad z Francie: Tam jsou dokonce už čtyři miliony mohamedánů (s ustavičně stoupající tendencí), kteří kdysi katolické zemi stále bezostyšněji dávají svou vlastní „kulturní“ tvář, nijak neznepokojeví ba dokonce při tom *ještě podporováni* notoricky zednářskými vládami, v nichž rovněž nikdy nesmí chybět židovská jména.²⁰ Tato židozednářská vláda se (stejně jako všechny předchozí!) vůbec nerozpakovala „vydat řadu drastických ‚protirasistických‘ zákonů, které jsou určeny výhradně k potlačení jakýchkoli názorů ohledně invaze Severoafričanů, jež by byly v rozporu s příslušnou vládní politikou... Hned po příchodu do Francie dostává každý takový ‚přistěhovalec‘ automaticky velkorysý příspěvek na ubytování a další mnohostrannou finanční i jinou pomoc, aniž by za to musel hostitelské zemi poskytnout nějakou protihodnotu v podobě vlastní práce... Vláda navíc ještě Severoafričany všemožně povzbuzuje k zakládání početných rodin tím, že jim ke každému porodu vyplácí zvláštní (a vůbec ne zanedbatelné!) finanční příspěvky. Protože islámské náboženství (k němuž se naprostá většina těchto přistěhovalců hlásí) nedovoluje ochranu před početím a povoluje mužům mít až čtyři manželky a libovolný počet konkubín, je zcela samozřejmé, že takoví ‚manželé‘ mají 20, 30 i více dětí... Kromě toho ‚francouzská‘ vláda poskytuje Afričanům užívání veřejné dopravy za nulový tarif, bezplatné lékařské ošetření a *peníze na dovolenou, aby mohli alespoň jednou v*

¹⁶ Bernard Lazare, *L'Antisémitisme. Son Histoire et ses Causes* (1894), reprint Ligugé/Vienne 1969, str. 135 ad.

¹⁷ Otto von Habsburg v: „Deutsche Tagespost“, 8. 11. 1994.

¹⁸ Timm Maximilian Hirscher (KNA) v: „Regensburger Bistumsblatt“, 2. 7. 1995.

¹⁹ Tamtéž.

²⁰ V současné době je to např. pán s typicky „francouzským“ jménem *Dominique Strauss-Kahn*, který je velmi případně ministrem financí.

roce navštívit zemi svého původu...“²¹ – Tak tomu bylo každopádně ještě roku 1990 a od té doby se změnilo jistě jen velice málo.

Příklad z Belgie: V mnoha částech belgického a (od jisté doby) „evropského“ hlavního města „tvoří muslimové převládající skupinu obyvatel. Protože je jim poskytnuto komunální volební právo a z povahy vystupují soudržně, mohou své lidi úspěšně prosazovat na kandidátky etablovaných stran. Výsledkem pak je, že socialistická městská frakce v Bruselu sestává z jedné třetiny z muslimů! Je jasné, že k takovému vývoji mohlo dojít jen na základě masivní podpory přistěhovalců právě těmito tradičními stranami. Statisíce cizinců byly v posledních desetiletích propašovány do naší země a dostaly naše státní občanství i volební právo. Islám našel své pomahače všude, ale především v řadách levice všech odstínů. Souběžně s tím dochází ke skutečně masovému útěku Vlámů z Bruselu. Dogma o multikultuře nemožou jednoduše akceptovat, avšak nevidí také žádnou možnost obratu politického trendu“.²² – Za tento „politický trend“ i nemožnost jeho zvratu máme co děkovat *zednářstvu*, které nejen v kdysi téměř sto procentně katolické Belgii, ale i v ostatních moderních „demokraciích“ vodí na provázku nikoli snad pouze „levé“, nýbrž bez výjimky *všechny* politické strany! Se svými zhruba 14 000 „bratry“ jsou zdejší lóže početně stejně silné jako v Německu, které má osmkrát více obyvatel: Ovšem na rozdíl od Belgie se zase Německo těší nesrovnatelně většímu židovskému společenství...

Příklad z Holandska: Zde se zasazuje o vytváření mohamedánských náboženských středisek dokonce i zednářská „hierarchie“ zcela zhroucené pokoncilní katolické církve. Jeden obzvlášť pikantní návrh předložil „vědecký předseda teologické fakulty Rijksuniversiteit v Utrechtu“, dr. Steenbrink. V souvislosti s požadavkem kardinála Simonise [!], aby stát dělal víc pro 600 000 muslimů v zemi a podporoval výstavbu mešit [!!], Steenbrink zdůraznil, že i sama církev by se zde měla ukázat velkoryseji. Vyjádřil své nepochopení nad chováním mnoha věřících, kteří „nepoužívané kostely raději přemění na supermarkety nebo sauny, než aby je dali k dispozici jako mešity“ (podle *De Telegraaf*, Amsterdam).²³

Příklad z Evropské unie: Evropský parlament, v němž jsou všechny zastoupené strany silně infiltrovány zednáři, samozřejmě ani v roce 1998 vůbec nepřemýšlel na nějakou obranu vůči nepřetržitě pokračující islamizaci. Naopak místo toho kladně hodnotí její přínos k skvěle postupujícímu šíření protikřesťanské „multikultury“: „Na jaře 1998 chce Evropská lidová strana, k níž v Evropském parlamentu patří i německá CDU/CSU, zahájit sérii dialogů s mullahy (vykladači islámského práva) v naději, že se takové rozhovory později ‚rozšíří i směrem dolů‘.“²⁴

Příklad z Německa: V létě 1996 nabídla Katolická zpravodajská služba následující statistiku: „Podle údajů ‚Ústředního institutu islámského archivu‘ je už v Německu 2 400 modliteben jakož i 27 mešit s minarety a kopulemi.“²⁵ – O počtu po-

²¹ John Stewart v: „CODE“ č. 8 (srpen) 1990, str. 46.

²² Nucleus (Fillips de Goedelaan 22, B-8000, Brugge), cit. podle: „Fraktur“, 24. 12. 1995, str. 2.

²³ „Una Voce Korrespondenz“, roč. 26 (1996), str. 442.

²⁴ „Kurier der Christlichen Mitte“, č. 12 (prosinec) 1997.

²⁵ Zpráva Katholische Nachrichten-Agentur (KNA) v: „Deutsche Tagespost“, 30. 7. 1996.

tenciálních uživatelů těchto muslimských náboženských institucí, které v Německu všude rostou jako houby po dešti, nám mohou dát správnou představu poměry v Heilbronnu na Neckaru k roku 1995: „Ze 120 000 obyvatel města je 10 000 muslimů, kteří si zde postupně vybudovali osm modliteben.“²⁶

Průkopníka ve věci „rozložení domácího křesťanství pomocí importu islámu“ nedělá v Německu (na rozdíl od Anglie nebo Belgie) jenom socialistická strana, nýbrž i všechny tzv. „křesťanské“ strany. – Se skrývaným výsměchem o tom psal roku 1995 masově čtený list „Bild“ ze židovsky řízeného Springerova koncernu toto: „Allah’u’ Akbar – Bůh je veliký! Náš muž klečí na koberci a vzývá Allaha. Je mu 46 let a jmenuje se Abdul Hadi, což v naší řeči znamená: oddaný služebník toho, co jest boží... *Tento muž se ale vlastně jmenuje Christian Hoffmann, žije v Bonnu, a pracuje jako referent pro styk s veřejností v hlavním stanu CDU v Domě Konráda Adenauera.* Stále znovu a znovu si musí vyslechnout otázku: ‚Muslim a Křesťansko-demokratická unie, jak jde něco takového dohromady?‘ Jeho odpověď je také stereotypní: ‚V programu zásad Unie stojí výslovně, že CDU je stranou spolupráce křesťanů a nekřesťanů.‘ [!!!] CDU se k němu samozřejmě po svém hlásí. A jeho představený dodává: ‚Upřímný muslim je mi milejší než falešný křesťan.‘“²⁷

Christian Hoffmann alias Abdul Hadi není ani zdaleka nějakou výjimkou (jak chtěl zřejmě „Bild“ svým čtenářům naznačit). Celý zednářský kartel politických stran o tom samozřejmě veřejně vůbec nemluví, ale „Kurier der Christlichen Mitte“ to před nedávnou dobou odhalil: Islamizace CDU má pevnou metodu a jakožto dlouhodobá strategie slavila r. 1998 už dvacáté jubileum! Uved’me si zde podrobnosti: „S pomocí CDU byla již roku 1978 založena tzv. „Hür Türk“ (Svobodomyšlná německo-turecká přátelská jednota) s hlavním cílem přivedení tureckých muslimů do CDU. Předsedou jednoty je od r. 1984 dr. Hans Stercken, bývalý předseda zahraničního výboru Německého spolkového parlamentu. Poradci jsou Heiner Geißler²⁸ a Thomas Kossendey, předseda německo-turecké parlamentní skupiny CDU. Hür Türk má zhruba 15 000 [ano! čtete správně, slovy patnáct tisíc!] členů ve více než 50 místních pobočkách. Kraje svazům CDU, které by chtěly spolupracovat s Hür Türk, je k dispozici poradenská služba spolkového jednatele CDU... Zvolením berlínského muslima Erdana Taskirana za delegáta CDU tato kdysi křesťanská strana jasně dokazuje, že se klidně spojí i s extrémním mohamedánstvím. CDU musí být známo, že Taskiran je činný v seskupení „Milli Görüs“ (AMGT, mezitím přejmenované na IGMG). Organizace IGMG je pod dohledem Úřadu na ochranu ústavy a je jím označena za ‚nebezpečnou pro vnitřní bezpečnost státu.‘“²⁹

Vzhledem k milionům zcela převážně tureckých, případně kurdských muslimů v Německu pak už bylo jen konsekvantní nadhodit (a prosazovat!!) také téma „islámského náboženského vyučování na veřejných školách“. Jsou zde již dva „mode-

²⁶ Kilian Krauth v: „Heilbronner Stimme“, 28. 10. 1995.

²⁷ „BILD“, 20. 2. 1995.

²⁸ Tedy přesně tentýž lóžový bratr, který již před mnoha lety zde v Německurazil jako první heslo o nezbytnosti „vytvoření multikulturní společnosti“!

²⁹ „Kurier der Christlichen Mitte“, č. 1 (leden) 1997.

lové pokusy“: jednak je to výuka v turečtině na státních školách v Severním Porýní-Vestfálsku, zaměřená spíše „nábožensko-občansky“, a pak sice v němčině, ale zato řádně mohamedánská náboženská výuka v Bádensku-Virtembersku (Mannheim) od r. 1997. Již sama tato skutečnost, byť i (zatím ještě) místně omezená, díky celostátní prezentaci a „diskusím“ v lóžech kontrolovaných masmédiích přispívá k další erozi žalostných zbytků křesťansko-katolické podstaty víry.

Ještě více to platí o veřejných diskusích a sporech kolem výstavby „předpisových“ mešit s kopulemi, minarety a *především s reproduktory zesilovaným voláním „muezzina“*. – S až dojemnou pravidelností nejsou sympatie židozedaňských masmédií i lóžemi infiltrovaného a indoktrinovaného evangelického či katolického duchovenstva na straně rozjitřených a protestujících křesťanů, nýbrž „přirozeně na straně muslimů“ a jejich údajně „ústavně zaručené“ tzv. „náboženské svobody“, přestože v době sepsání a schválení spolkové ústavy by se v Německu žijící muslimové dali počítat na prstech jedné ruky... Přeje si někdo příklady?

1) *Siegen, konec r. 1995*: „Náboženský spor hrozí ukončit dosud klidné soužití mezi Němci a Turky v jihovestfálské spolkové zemi. Příčinou je tlampačové vyvolávání muezzina k mohamedánským modlitbám, které se třikrát denně ozývá uprostřed katolické čtvrti St. Joseph, a to dokonce hned naproti tamějšímu kostelu... Nový a fundamentalisticky silněji založený imám siegenské turecké obce chce takto zřejmě i navenek demonstrovat mohamedánskou víru a zdůraznit islámskou identitu. – V září minulého roku byla na střechu mešity instalována souprava reproduktorů, namířená do všech světových stran. Od té doby tedy třikrát denně a po dlouhé minuty svolává muezzin k modlitbám. Zvuk reproduktorů je přitom tak silný, že pokrývá celou křesťanskou část města i s okolím. Pro německé obyvatele a především místní katolické obce to znamená nejen obyčejné obtěžování hlukem, ale především další oslabení jejich dávné katolické tradice.“

Do jisté míry „konzervativně“ se tvářící list „Welt am Sonntag“ tentokrát informoval o události výjimečně neutrálně! Zmínil se také o skandální reakci příslušného pokoncilně katolického duchovenstva, která je ovšem vzhledem k jeho dnes už zcela běžnému členství v Rotary a Lions-klubech bohužel typická: „Farář ze St. Joseph, pan Joachim Cruse, až dosud jeví málo pochopení pro stížnosti svých farníků, i když ví, že by je to mohlo pohněvat, jak napsal ve svém dopisu imámovi. Pobouření farníků by však mohlo mít příčinu i v tom, že „muezzinova výzva k modlitbě zneklidňuje jejich vlastní svědomí a klade otázku: Kde a jak žiješ vlastní vírou? Proto prý on muezzinovo volání chápe stejně jako křesťanské vyzvánění.“

Rovněž za „katolíka“ se považující člen Ústavního soudu Ernst-Wolfgang Böckenförde považoval za vhodné vyslovit se k problému; jak se rozumí, se zedaňského stanoviska. Podle citovaného listu poukázal na to, „že sekulární demokracie nikdy nemůže garantovat své křesťansko-kulturní domněnky. [!] Kdyby se o to pokoušela „prostředky právního násilí“, vystavovala by se nebezpečí ztráty své svobodomyšlnosti“³⁰ – která je samozřejmě absolutně tabu!

³⁰ Michael J. Inacker v: „Welt am Sonntag“, 14. ledna 1996. Přetištěno v: „Unabhängige Nachrichten“ č. 2 (únor) 1996, str. 5-8.

2) *Eppingen, začátek r. 1996*: Lóžemi řízené oblastní noviny již podtitulem své lokálky nenechávají nikoho na pochybách, komu patří jejich sympatie ve sporu o výstavbu mešity s minaretem – samozřejmě, že ubohým muslimům, když v něm bědují: „Islámský turecký náboženský spolek naráží na stále nové požadavky eppingenského obecního zastupitelstva.“ Ve stejném tónu je pak nesena i celá reportáž: „Městská rada v Eppingenu už po měsíce svými dalšími a dalšími požadavky a výhradami blokuje výstavbu mešity... Odpor městského zastupitelstva není nijak náhodný; mnozí obyvatelé se nemohou smířit s myšlenkou, že by se na městské vlajce měl vedle kříže objevit i půlměsíc. A jak je vidět, jejich nátlak na městské představitele je účinný. Kolem záležitosti již proběhla řada neveřejných debatních shromáždění. ‚Je to v podstatě takřikajíc pivní politika‘, popsal atmosféru těchto setkání jeden jejich účastník.“³¹ – I takto se dělá nálada proti křesťanům v zájmu protikřesťanských muslimů: jeden zednářsky osvícený a samozřejmě zbaběle anonymní „účastník“ dodá lóžemi řízenému tisku nezbytné heslo „pivní politika“ a další ochotný novinářský pisálek pak zaraženému křesťanskému publiku vysvětlí v intencích svého chlebdárce, že „pivní politiku“ dělají všichni věřící křesťané, tj. ti, kteří se „nechtějí smířit s myšlenkou“, že by se na městské vlajce měl v bezprostřední blízkosti *Kříže Ježíše Krista* objevit *protikřesťanský* půlměsíc...“ – Jak jednoduché!

3) *Heilbronn, květen 1996*: Rovněž v Heilbronně má vzniknout mešita s minaretem, i zde se křesťané brání. Také tady vidíme tytéž noviny, stejný postup, jen pisatelem je jiný redaktor: „Muslimové museli čekat více než rok na stavební povolení – evangelická církev proti islámské modlitebně“, stěžoval si podtitulek příslušné reportáže. Vyšlo v ní dokonce najevo, že lóžemi plně kontrolovaný list „Heilbronner Stimme“ po měsíce vykonával masivní nátlak na městskou správu! „Četné dotazy našeho listu po důvodu průtahů [!?] zdůvodňovala městská správa ‚nedostatkem příslušných parkovacích míst‘, řekl stavební radní Ulrich Frey... Když byl koncem roku 1995 nalezen přílehlý odpovídající pozemek, na němž by mohli věřící [!?] svá auta odstavit, přesto zůstal hlavní problém [= stavební povolení] nevyřešen. Argumentace s parkovacími místy byla tedy jen záminkou.“

Typická je také následující úmyslná indiskrece listu, který si ve věci zednářské podpory náboženskému smíšení „multikultury“ s místní křesťanskou pevností dobře rozumí s tamějším oportunistickým evangelickým „církevním vedením“: „Protože v současné době vzhledem k náladám v členstvu ještě neuzrál čas pro akt tolerance [!?],“³² říká se v církevním vedení neoficiálně [!!], vyslovila se evangelická církevní obec jako celek proti stavebnímu záměru.“ V obyčejné řeči to tedy znamená: I když jsou heilbronnští evangelíci ve své zabeđenosti z rozhodující většiny naladění protiislámsky, jejich „pokrokové“ duchovenstvo už dávno neoficiálně své „požehnání“ stavbě mešity dalo...

4) *Lauingen, srpen 1995*: Znovu tentýž list, jako předtím jiný redaktor, stejný postup, jen z obráceným znaménkem, protože výjimečně se zde neběduje. Naopak

³¹ Peter Boxheimer v: „Heilbronner Stimme“, 22. února 1996.

³² Kilian Krauth v: „Heilbronner Stimme“, 30. 5. 1996.

díky multikulturně pomatenému starostovi a ekumenickým dialogem vyšinutému místnímu faráři jde v Lauingenu všechno podle přání Sionu a jeho lóží.³³

„Starosta Georg Barfuß (CSU) tiskne v ruce knihu s titulem ‚Cesty ke křesťansko-islámskému dialogu‘. Mnoho z přibližně 10 100 obyvatel Lauingenu navštěvuje pořady s tématem tolerance. Tak například katolický a evangelický farář zde spolu diskutují o multikulturním soužití. – Nějaký odpor k cizincům jeho krajané nepociťují, říká nám Necati Aytan, předseda Tureckého poradního sdružení v Lauingenu. Místní stavební firmy přispěly materiálem v ceně 1,8 milionu marek na výstavbu krásné mešity. ‚Pokud starosta považuje mešitu za správnou věc, staví se k ní stejně také ostatní obyvatelé,‘ prohlašuje muslim. Rmoutí mne, říká 51-ti letý Barfuß, ‚že pořad ještě není tou nejsamozřejmější věcí na světě, když někdo staví svatostánek.‘ Nemůžeme na jedné straně brát do naší země lidi a na druhé straně zapuzovat jejich náboženství do Orientu. Mešitu považuje za ‚esteticky zdařilou‘ a za ‚obohacení městské zástavby‘. – Pro její chystané otevření v listopadu už přislíbil svou účast spolkový ministr Klaus Kinkel (FDP).“ – Se židovským lóžovým bratrem Kinklem (ano, tím pravým třítečkovým br.:) ze zednářské strany FDP se ostatně ještě níže setkáme jako s vysoce oficiálním náhončím islamizace Německa.

5) *Lyon, 1989*: Každý devátý obyvatel tohoto francouzského [?] města je mohamedán. Právě v době volby nového starosty se přetřásala otázka postavení nové obří mešity. Zvolen byl Michel Noir, který nechal před volbami po celém městě rozšířit zvěst, že stavbě mešity zabrání. Přesto však jen několik týdnů po nastoupení úřadu prostřednictvím svého místostarosty Alaina Jakobowicze oznámil, že stavební povolení bude uděleno! – „Čistě náhodou je dotyčný Jakobowicz členem direktoria LICRA, tedy ‚Mezinárodní ligy proti rasismu‘. Jak známo, jde o organizaci, vybavenou veřejno-právními privilegii – je jí totiž přiznáno právo rozhodovat, kdo se údajně provinil vůči ‚protirasistickému zákonu‘ (!), což pak příslušný soudce už jenom vezme na vědomí a vynese odpovídající trest. Pan Jakobowicz byl zřejmě novému starostovi Lyonu jednoduše přidělen, aby zde působil jako dohlížitel na zájmy přistěhovalecké loby.“³⁴

Hebrej Jakobowicz tedy nepochybně patří k profesionálním náhončím „multikultury“ v katolické Francii, kde je prosazována a poháněna především importem islámu. Kdo se ostatně stejně jako on rázně a neúnavně zasazoval o postavení obří lyonské mešity, není nikdo jiný než (pokoncilně) katolický kardinál-biskup z Lyonu, Albert Decourtray! Za tyto „zásluhy“ ho sice neodměnili muslimové, ale zato židovský zednářský řád B'nai B'rith v listopadu 1991 svojí „Cenou lidských práv“. – V průvodním projevu k udělení ceny, kterou pronesl prezident francouzského distriktu B'nai B'rith, Marc Aaron, sice nebyla přímo řeč o Decourtrayově podpoře postavení mešity, nýbrž pouze o jeho „více než desetiletém intenzivním vystupování v zájmu historické pravdy a respektování práv druhých“.³⁵ – Pozoruhodné je jistě i následující: „Při příležitosti předávání ceny se tento svérázný pokračovatel apošto-

³³ Peter Richter v: „Heilbronner Stimme“, 29. 8. 1995.

³⁴ Beat Ch. Bäschlin, *Der Islam wird uns fressen! Der islamische Ansturm auf Europa und die europäischen Komplizen dieser Invasion*, Tegna 1990, str. 34 ad.

³⁵ „Deutsche Tagespost“, 19. 11. 1991.

lů vyjádřil, že vždy obdivoval judaismus, jeho zákony i právo, a považoval je za „pevnou základnu lidských práv“. Velebil „jeho vztah k Pánu“ [nejde o tiskovou chybu!], skrze nějž „Žid ustavičně slouží a bude sloužit lidstvu“. [!] Proto nyní národy potřebují a budou potřebovat i v budoucnosti tuto službu osvobození s pomocí náboženství, které představuje kořeny naší víry.“³⁶ – Když pak na podzim 1994 Decourtray zemřel, stalo se jistě plným právem, „že při jeho pohřbu na náměstí před katedrálou sv. Jana (naštěstí ne uvnitř!) zazněly židovské a muslimské modlitby! Velkorabín Samuel Sirat zemřelého pochválil za to, že vždy uměl najít slova „lítosti“ [ano, tak je to opravdu psáno!] nad oběťmi „shoah“. Rektor pařížské mešity ze své strany vyzdvihl tuto „velkou postavu“ dialogu a prohlásil, že Korán uzavřel řadu velkých Božích zjevení“.³⁷

Protože Sion obvykle nechce s ohledem na veřejnost vystupovat jako skutečný iniciátor a motor islamizace západních zemí, přesněji řečeno nemá podle možností vůbec nic ukazovat na zásadně mimoislámský původ vzednutí současné islamizační vlny, pověřil talmudismus vytvořením a zdůvodňováním politických a sociálních předpokladů pokračující islamizace Západu jím samým v rozhodujícím směru vytvořenou a přísně řízenou tajnou organizaci zednářů.

Navenek mohou více či méně naivní kritici evropské islamizace jako třeba Rolf Stolz i v lóžemi kontrolovaném tisku³⁸ znamenitě zamlžovat řečmi o „pseudoliberálech a pseudolevičácích“, kteří „dělají politiku netečnosti a nekonečného trpění antidemokratických sil mezi exulanty“. Kdo by však chtěl zjistit, kdo konkrétně tito (údajní) „pseudoliberálové a pseudolevičáci“ jsou, musel by narazit na exemplář tiskového orgánu německých zednářů pro nejnižší tři stupně „Humanita“ a přečíst si tam mimořádně zajímavý nekrolog. Klaus Horneffer, velmistr velkolóže „A.F.-u.A.M. Německa“ tam oceňuje životní dílo zemřelého velmistra „Spojené Velkolóže Německa“ Otto Trawnyho (1879-1981). Br.: Klaus Horneffer vypočítává jistě „zásluhy“ br.: Trawnyho, které nás musí v dané souvislosti obzvlášť zajímat:

„Během tří let výkonu úřadu na sebe obrátil pozornost pro svoji neohroženost a politickou angažovanost. Obzvláště pak se zasazoval o práva cizinců v Německu. V roce 1981 svolal pracovní skupinu, který vypracovala pozoruhodnou a ještě i dnes velice cennou studii k otázce nepřátelství vůči cizincům. Otto Trawny se sám obrátil na spolkovou vládu s požadavkem přiznání větších práv islámu v Německu.“³⁹

Tehdejší výzva lóžového velmistra, o níž kontrolovaná masmédiá samozřejmě *neinformovala*, protože zednář se údajně nezabývá politikou, viditelně nevyzněla naprázdno, zvláště když „bratři“ a „sestry“ již úřadují v Bonnu i jinde dostatečně dlouho a pevně na to, aby direktivy svého velmistra předali dál interní lóžovou cestou. Příkladem toho je zde již zmiňovaný lóžový bratr Klaus Kinkel, svého času

³⁶ „Controverses“, č. 10 (říjen) 1994, citováno podle: „Mitteilungsblatt der Priesterbruderschaft St. Pius X.“, leden 1995, str. 14 ad.

³⁷ Tamtéž.

³⁸ ... jako zde v samotném stranickém tisku CSU „Beyern-Kurier“ z 20. prosince 1997, str. 16...

³⁹ Klaus Horneffer v: „Humanität“, č. 2 (březen/duben) 1997, str. 15; zvýraznění tiskem J. R.

německý ministr zahraničí. Zúčastnil se tedy nejen vysvěcení lauingerské mešity roku 1995, ale následujícího roku poctil svou oficiální přítomností otevření islámské „Akademie krále Fahda“. Protože však časopis „Deutschland Magazin“, k jehož vydavatelům patří „člen židovské náboženské obce“ Gerhard Löwenthal⁴⁰ a „trvalým spolupracovníkem“ je mj. evropský předseda zednářské nadace „Paneuropa-Union“ Otto von Habsburg,⁴¹ nechce nic vědět o Kinklově lóžovém členství a činnosti, představuje svým čtenářům nadšeného islamizátora Kinkla jako člověka dobrých a nezáludných úmyslů...⁴² – **Také** tomu se ovšem plným právem říká *dezinformace*.

Dočasná podpory se islámu dostalo (přinejmenším v Německu) také ze strany židozednářské frontové organizace „Scientology“,⁴³ založené izraelitou Lafayettem Ronem Hubbardem⁴⁴ a vychvalované mj. izraelitou Ronem Segalem.⁴⁵ „Počátkem devadesátých let zaktivovali scientologové svoji předsunutou organizaci ‚Mírové evropské hnutí‘. Z pověření tohoto spolku navázala roku 1993 funkcionářka scientologů, Rosy Mundlová, kontakty s organizací Milli Görüs, německou odnoží fundamentalistické turecké strany Refah... Mundlová se brzy stala denním hostem na ústředí islamistů v Kolíně-Nippesu. Dávala najevo ‚velké starosti‘ o hrozné ‚utlačování muslimů‘ v Německu a vyzývala Milli Görüs ke spojení v boji proti Spolkové republice pod heslem ‚Jsme na jedné lodi‘.“⁴⁶ I když islamisty zpočátku s pochopením uvítaná aliance se „Scientology“ vydržela jen několik málo let, jde přesto o epizodu v každém případě charakteristickou.

Skryté působení lóží ve prospěch islámu v Německu bylo také dobře vidět v červenci 1997 v „právním posudku“, který na zakázku vypracovala „pověřenkyňe spolkové vlády pro otázky cizinců“ a členka zednářské strany FDP paní Cornelia Schmalz-Jacobsenová, a jenž přirozeně přinesl žádoucí rezultat: „I pro elektronicky

⁴⁰ „Deutsche Tagespost“, 7. 1. 1995.

⁴¹ Srv. „Deutschland Magazin“, 10. 12. 1991, str. 59 (tiráž).

⁴² Thomas Scheben, „Svatá válka‘ s Koránem a šekovou knížkou. O (především) Saudskou Arábií prováděné a financované islamizační politice a rovněž o srdečnosti německých politiků“, v: „Deutschland Magazin“ č. 11 (listopad) 1996, str. 36, cit. podle: „Der Fels“, roč. 27 (1996), str. 388.

⁴³ „Zajímavá je zde skutečnost, že jak ve vedení scientologů, tak i v řadách jimi podporovaných umělců a režisérů jsou převážně lidé židovského původu, kteří ovšem (alespoň formálně) odpadli od židovské víry,“ píše list „Politische Hintergrundinformationen“, č. 22-23/1997, str. 155.

⁴⁴ Zpráva tiskové agentury *dpa* v „Münchener Merkur“ (27. 9. 1995) o organizaci scientologů, která ovšem zamlčuje Hubbardův hebrejský původ, pozoruhodně poznamenává, že „na útoky v Německu reaguje organizace mimo jiné tím, že zprávy státní kontroly, soudní rozsudky a úřední hlášení proti ní srovnává s pronásledováním Židů nacisty“!

⁴⁵ Náborový leták Scientology Kirche Bayern e. V. (Scientologické církve v Bavorsku) z ledna 1997 obsahuje mj. i následující doporučení: „Scientology dokázala svůj význam pro společnost nejen vystupováním proti potlačování náboženství, ale i tím, že lidem všech ras zpřístupnila vzdělávací a studijní technologii. Takto zajišťuje nejzákladnější ze všech lidských práv, právo číst a psát. Scientologická církev bude ukazovatelem cesty pro budoucí generace.“ – Ron Segal, Komise pro vzdělávací otázky, Sdružení spojených australských národů“. I bez ohledu na židovské jméno (Aa)ron je příjmení Segal *výlučně hebrejské*.

⁴⁶ „Der Spiegel“, č. 45/1997, str. 64.

zesílené volání muezzina platí v duchu článku 4 ústavy garantovaná náboženská svoboda... Rovněž studie Svazu měst a obcí dochází k závěru, že volání muezzina nelze posuzovat jinak než jako liturgické vyzvánění [!!]. Spadá rovněž pod ochranu ústavy a při zachování jistých hranic je tedy nelze právně napadat.⁴⁷ – Je zcela zbytečné poukazovat na skutečnost, že spolkový parlament v posledních letech až příliš často a s nápadně lehce získanou dvoutřetinovou většinou hlasů (!), která dokonce přesahovala rámec koaličních stran (!!), *vždy odsouhlasil změnu ústavy, šlo-li o její přizpůsobení novým zednářským záměrům*, jako tomu bylo v případě maastrichtské dohody. Pokud by se tedy opravdu chtělo zabránit islamizaci naší kultury, nebyl by článek 4 ústavy žádnou překážkou, protože by se nechal stejně snadno změnit. Zatím se ovšem nikdo z politiky, médií či „církvi“ neodvážil vystoupit třeba jenom s pouhým návrhem...

Ale bez ohledu na ústavu je zde ještě jiný právní prostředek, jak zamezit alespoň veřejnému kvílení muezzina, jen kdyby se ho lóží poslušné úřady chtěly chopit! Koncem roku 1996 to Adelgunde Mertensackerová komentovala zcela případně: „V mnoha obcích již muslimové podali žádost o povolení veřejného vyvolávání k modlitbě ze střech mešit nebo minaretů. V Dortmundu, Siegen, Duisburgu, Cáchách a Dürenu uspěli... Dillenburští otcové města se proti žalobě muslimů bránili před správním soudem v Gießenu následujícím jednoduchým argumentem: ‚Pouliční dopravní řád zakazuje používání tlampačů na ulicích.‘ Proč nemůže být vyvolání muezzinů zakázáno pomocí toho argumentu všude,⁴⁸ je vysvětlitelné pouze protikřesťanskou politikou tolika starostů a městských rad...“

Zřejmě s úmyslem zjistit (nebo ukázat), odkud tato vědomě protikřesťanská islamizační politika pochází, podnikla paní Mertensackerová v červenci 1997 v listu „Kurier der Christlichen Mitte“ velice poučný experiment. Ocitovala tam několik extrémně protižidovských (!) výroků z Koránu podle oficiálního německého vydání, poukázala na naplnění skutkové podstaty trestného činu „podněcování k rasové nenávisti“ podle § 131 spolkového trestního zákoníku, a v souladu s tím požadovala u Úřadu pro mládež označení Koránu za *mládeži škodlivý!* A aby zdůraznila nepochybnou oprávněnost těchto požadavků, zodpověděla si vlastní otázku „co je popuzování proti některému národu?“ takto:

„Německá právní praxe považuje za trestné mj. i následující kritické výroky o Židech:

- * nepočetná skupina převážně židovských velkobankéřů se zmocnila peněžnictví USA a vyvolává světové hospodářské krize a války k zotročení všech národů;
- * ‚skrytá židovská světová vláda‘ rozpoutala dvě světové války a usiluje o třetí;
- * Ignatz Bubis⁴⁹ by ‚měl zmizet z našeho města a jít do Izraele‘;
- * Žid zůstává Židem.“

⁴⁷ „Frankfurter Allgemeine Zeitung“, 21. 7. 1997.

⁴⁸ Adelgunde Mertensackerová v: „Kurier der Christlichen Mitte“, č. 12 (prosinec) 1996.

⁴⁹ Současný [dnes již nežijící; pozn. editora] předseda Ústřední rady Židů v Německu.

Naproti tomu doslovně uvedené protižidovské výroky koránu znějí takto:⁵⁰

* „A Židé říkají: ‚Alláh má spoutané ruce‘. Necht' tedy jsou jejich ruce spoutány a jsou prokleti skrze to, co říkají... ‚My jsme mezi nimi zasévali nenávist a rozkol až do dne vzkříšení.‘ Kdykoli podněcují oheň války, usilují jenom o neštěstí po světě. Alláh nemiluje původce neštěstí a utrpení (súra 5, 64);

* Alláh je zatratil z trestu za jejich nevěru (4,46). Mezi Židy jsou tací, kdož slyší na každou lež. Jsou bytostně ochotnými naslouchači každé falše, pletichy a zapovězenosti (5, 42)

* Necht' je stihne Alláhovo prokletí. Ó, jak jsou pomýleni! (9, 30).“

Experiment znamenal naprostý úspěch, protože – se nestalo vůbec nic! Pouhé publikování těchto tvrdě „antisemitských“ veršů koránu v časopise s mnohatisícovým nákladem by jinak muselo mít „nejpozději ihned“ za následek celorepublikový alarm státních zástupců, vyšetřovatelů a soudců, protože kdykoli jsou dotčeni Židé, je „popuzování proti některému národu“ resp. „podněcování k rasové nenávisti“ *oficiálním deliktem*, tj. skutkovou podstatou, která je *úřední cestou stíhána nezávisle na případném podání soukromé žaloby postiženou stranou!* A protože se na rozdíl od nespočetných případů mobilizace celého státního aparátu ve stejné věci tentokrát *vůbec nic nestalo* (v době psaní těchto řádků již od experimentu uplynulo celých devět měsíců!), je naprosto zřejmé, že zde ze židovské strany není „paradoxně“ sebemenší zájem na potírání otevřeně protižidovských tendencí v Koránu. Tento zdánlivý „paradox“ je tím nápadnější, že vlivné židovské kruhy nejen v Německu, nýbrž všude po světě nelitují námahy a znovu a znovu si berou na mušku údajné nebo skutečné *antijudaistické* (ale v žádném případě ne *protižidovské!*) výroky Nového zákona! Dokonce i odmítnutí požadavku po odstranění křesťanského kříže ze soudní síně zde v Německu bylo r. 1995 jedním rozběsněným Židem zažalováno bez okolků jako „popuzování proti některému národu“!⁵¹

Nicméně zde musíme dodat, že státní zastupitelství přece jen roku 1997 zakročilo. Sice ne – jak by možná někteří naivní lidé očekávali – proti *zdejšími islámským funkcionářům*, jejichž radikální protikřesťanské i protiústavní (!) výroky časopis „Christlichen Mitte“ (vždy naprosto doloženě) reprodukoval, nýbrž proti listu samotnému, který byl vyšetřován (jak jinak!) ve věci „popuzování proti některému národu“!⁵² – Vlastně je to docela logické, že ano?

Něco podobného zažila předsedkyně strany Křesťanský střed (KS) A. Mertensackerová již r. 1994, tentokrát ze strany sionistickými zednáři okupované televize:

⁵⁰ Adelgunde Mertensackerová v: „Kurier der Christlichen Mitte“, č. 7 (červenec) 1997, str. 3.

⁵¹ „Der Spiegel“ č. 50/1995, str. 17 (cit. podle: „National-Journal“ č. 2/1996, str. 8) o tom referoval následující: „Soudce v Saarbrückenu odmítal odstranit ze soudní síně nástěnný krucifix na naléhání jistého Žida. Místní občan Gilbert Kallenborn (41 let), který se má zodpovídat z vážného dopravního přestupku, odmítal vypovídat pod křesťanským křížem... Kallenborn se cítí poškozen ve svém právu na soudní jednání bez náboženského symbolu na stěně a podal prezidentovi městského soudu Jeselovi žalobu za urážku a popuzování proti *některému národu*.“

⁵² „PHI“, č. 22-23/1997, str. 157.

„Nebojujeme proti muslimům obecně a už vůbec ne proti jednotlivcům mezi nimi, zato proti agresivnímu protikřesťanskému islámu. Naším letáčkem ‚Vybízíme tě, muslime‘ se snažíme přivést muslimy ke Kristu. ‚To je pravá láska!‘, řekla jsem v televizním pořadu ‚Bůh a svět‘.“ (Stanice West 3, 11. 6. 94.) – To ovšem bylo promptně vystřiženo a místo toho moderátor Udo Kliman říkal „Nevědomě se zde rozněcuje nenávist vůči cizincům!“ a pro větší názornost se nechal na obrazovce doprovodit záběrem na pochodující tlupu extremistů. Takže kdo tu vlastně před miliony diváků podněcoval ke skupinovému násilí?⁵³ – *Takto nesvědomitě a bezohledně odklízají masmédiá Sionu jakýkoli křesťanský odpor proti vnucované islamizaci!* Islám sám ostatně nemá v těchto médiích žádnou lobby a také žádnou mít nebude. **Sion rozhodně nestojí o to, aby se islám na jeho mediální velmoci podílel, nýbrž pouze ho využívá pro své cíle.**

I když islám ani přes své jasně protižidovské pasáže není úřady považován za schopný ohrozit výchovu mládeže, přesto ji chrání přinejmenším před antiislámským štváním ze strany zlých křesťanských fundamentalistů. Tak například stejně pečlivě zdokumentovaná jako burčující kniha „Pohlí nás islám“ švýcarského křesťana Bäschlina⁵⁴ skončila v březnu 1992 na spolkovém indexu tiskovin, schopných narušit mravní výchovu mládeže! Ubohé a nesmyslné odůvodnění cenzury, že kniha „podněcuje k rasové nenávisti vůči příslušníkům islámské víry“⁵⁵ (islám jak známo není rasa!) jasně dokazuje, která permanentně „proti rasismu a antisemitismu“ brojící mocnost tento protikřesťanský zákaz prosadila...

V nejnovější době ostatně přední osobnosti Židovstva vystupují tu a tam již zcela otevřeně pro rozšíření islámu na křesťanském Západě! Prezidentka Spolkového sněmu Rita Süssmuthová (jejíž matka se za svobodna jmenovala *Levi!*), tvrdila roku 1994 v rámci svého projevu „při udělování ceny ‚Porozuměním k míru‘ Mezinárodní rady křesťanů a Židů (ICCJ)“ velice případně toto: „Pouze když lidé rozdílných kultur dospějí k jednomu společnému světovému mravnímu charakteru a do tohoto dialogu bude zahrnut i islám, teprve pak nastane porozumění.“⁵⁶ – A když se v červnu 1995 zrovna v Římě, tomto nepopíratelném středisku celého křesťanstva, chystalo otevření největší evropské mešity a obrovského islámského kulturního centra, označil jako z udělání „římský vrchní rabín Elio Toaff přítomnost islámského centra v hlavním městě Itálie za velice vhodnou. On sám se tehdy jako první [!!] kladně vyslovil o plánované stavbě mešity“.⁵⁷

O nějakou dobu později se židovský ústřední předseda Ignatz Bubis v souzvuku se svým prominentním souvěrcem Michelelem Friedmanem vcelku nepokrytě přimlouval o pevnější právní „integraci“ milionů tureckých mohamedánů v křesťanském Německu. „Kdo se zde narodil a vyrostl, *musí* dostat německé státní občanství,“ požadoval Friedman v listu „Westdeutsche Allgemeine Zeitung“ v dubnu

⁵³ Adelgunde Mertensackerová v: „Kurier der Christlichen Mitte“, č. 8 (srpen) 1994.

⁵⁴ V originále Beat Christoph Bäschlin: *Der Islam wird uns fressen!*

⁵⁵ Beat Christoph Bäschlin v: „Kurier der Christlichen Mitte“, č. 10 (říjen) 1992.

⁵⁶ „Paulinus“ (list trevírského biskupství), 22. 5. 1994, citováno podle: „SAKA-Informationen“, roč. 19 (1994), str. 175 ad.

⁵⁷ „Deutsche Tagespost“, 22. 6. 1995.

1998, když varoval před „zatravováním islámu“. – „V islámu sice existuje také fundamentalistický směr, ale něco takového najdeme i v judaismu a křesťanství. Bylo by zcela nesmyslné představovat islám jako velké nebezpečí pro Evropu... islám je dnes,“ pokračoval Bubis, „v podobné situaci, jako bylo evropské Židovstvo před několika sty lety.“⁵⁸

Sionistická strategie použití islámského beranidla k prolomení posledních křesťanských bašt přináší skvělý úspěch – praskají a drolí se už všude... V badenbadenském kostele evangelické náboženské obce sv. Pavla může mohamedánský „duchovní“ klidně „kázat“ dokonce i v kompletním rituálním rouchu.⁵⁹ A angažovaní křesťané (zřejmě obou konfesí), organizovaní v „Akčním sdružení křesťanů, společnost a stát“ ve svém „Viersenském prohlášení“ požadují „zostření“ zednářského paragrafu 116 o hanobení náboženství, které by mělo znít takto: „Nesmí být žádný rozdíl mezi snižováním křesťanství, islámu nebo judaismu“!⁶⁰ – Člověk už opravdu nestačí žasnout...

3. Islám ve smrtícím sevření „ekumeny“

Ještě v době, kdy „mouření“ islám koná svoji „povinnost“, může už „jít“. Paradox? Možná, ale jen pro toho kdo zapomněl, že „multikulturní společnost“ není na rýsovacích prknech architektů Jednoho světa ničím jiným nežli přechodně nezbytným lešením, po jehož odstranění se má objevit definitivní podoba budovy, „korunovaná“ vševídicím Satanovým okem, ztělesněním monumentální pyramidy humanisticko-satanského jednotného světového náboženství. Jinak řečeno: Ve stejné míře, v jaké se „velká světová náboženství“ vzájemně „multikulturně oplodňují“, mají (a nezbytně musejí) ztrácet své specifické kontury! Tato ďábelská strategie *zničení náboženství jejich promísou* je sice v první řadě zaměřena proti jediné pravé víře, katolické Církvi, ale i ostatní náboženství, nevyjímaje ortodoxní židovství (!), stojí v cestě veřejnému uctívání Satana a musí proto zmizet, aby Antikrist a peklo mohli triumfovat. Pak už je jen logické, že nejsnadněji a nejelegantněji se náboženství dají odstranit tím, když se podniká infiltrace zrádci na všech vedoucích pozicích, aby je pod nejrůznějšími záminkami pozvolna vtahovali do víru Sionem a zednáři lstivě vytvořené homogenizující „ekumeny“, z které není úniku. A islám, dole ve své základně zatím ještě vzdorující, byl již dávno tímto zhoubným vírem stržen také!

Jako v případě ostatních náboženství, zavedlo také islám na cestu pozvolného „ekumenického“ svázání právě *zednářstvo*. Stav věci znovu formuloval teprve nedávno již zde jmenovaný německý lóžový velmistr Klaus Horneffer: „Je to možná pro církev poněkud arogantně řečeno, ale u nás je stejně tak dobře zrušen katolík

⁵⁸ „Prisma Infodienst“, 18. 4. 1998, str. 5.

⁵⁹ „Informationsbrief“ č. 117 (srpen 1996), hnutí „Žádné jiné evangelium“, str. 11.

⁶⁰ Zpráva agentury KNA v: „Deutsche Tagespost“, 18. 9. 1997.

jako muslim, žid nebo protestant. To vlastně nehraje žádnou roli. Skutečností však je, že katolická církev jako dříve zednářství odmítá. Zednářstvo má příkázání tolerantnosti, které v sobě obsahuje také toleranci náboženství. Zednář i jako katolík nikdy nemůže bojovat proti jinověrcům jako kacířům.⁶¹ – A muslim přirozeně musí dát sbohem „svaté válce“, vyžadované po něm Koránem... Dokonce i v Izraeli, kde se od nějaké doby vede „dialog“ „tří abrahámských náboženství“ (židovství, křesťanství a islámu), bylo napsáno: „V 78 lóžích země se zhruba 2 500 členy jsou Židé, muslimové [!!], drúzové a Čerkesové.“

Není také vůbec náhoda, když německý spolkový prezident Richard von Weizsäcker, který během svého úředního období přesně vyplnil *všechna* zednářská přání a v masmédiích se objevoval zásadně s tajnou lóžovou symbolikou, v únoru 1991 při ekumenické bohoslužbě v Drážďanech se zapřísahal nezbytností spolupráce „tří abrahámských náboženství“ v zájmu světového míru a nezapomněl se při tom výslovně odvolat na pověstný „kruhový příměr“ židovského zednáře G. E. Lessinga.

Stejně jako když v květnu 1996 designovaný tajemník pokoncilní „Německé biskupské konference“, Hans Langendörfer, označil „interreligiózní dialog“ za „velkou výzvu Církvi v Evropě“ a v této souvislosti prohlásil, že „Evropa nikdy nebyla pouze křesťanským kontinentem a nikdy také nebude“. – Když pak Langendörfer ještě dodal, že sice „často nebude lehké najít konsens mezi islámem a křesťanstvím v zásadních otázkách veřejného pořádku, avšak konsens je nezbytný“, pak je taková dosti toporná snaha o podporu tzv. křesťansko-islámského dialogu dostatečně vysvětlitelná jeho členstvím v bonnské „Německé společnosti pro zahraniční politiku“.⁶² Pod tímto neškodně znějícím jménem se skrývá německá odnož zednářského grémia stínové světové vlády Council of Foreign Relations (CFR) s hlavním stanem v New Yorku!

Britský zednář a miliardář sir John Templeton založil r. 1972 podle sebe nazvanou a štědře dotovanou⁶³ cenu za typicky zednářskou záležitost „Pokrok v náboženství“! Rozumí se „náboženství“ v jednotném čísle, protože míněn je zde pokrok ve vytváření **zednářského jednotného náboženství**! Dokazuje to ostatně už výběr členů poroty i dosavadních nositelů ceny, kteří se hlásí ke všem velkým náboženstvím *včetně islámu*. Patří k nim i matka Tereza z Kalkuty,⁶⁴ a to zcela oprávněně, protože když byla r. 1995 dekorována neméně zednářskou Nobelovou cenou za mír, citoval veškerý pokoncilně katolický s uznáním její všeobjímající sympatii ke světovým náboženstvím, *islám nevyjímaje*: „Vždy jsem říkala, že máme pomáhat hinduistovi, aby byl lepším hinduistou, muslimovi, aby byl lepším muslimem i katolíkoví, aby se stal lepším katolíkem.“⁶⁵

⁶¹ Klaus Horneffer v: „Humanität“, č. 3 (květen/červen) 1996, str. 15.

⁶² V orig. „Deutsche Gesellschaft für Auswärtige Politik“, Christoph Strack (KNA) v: „Deutsche Tagespost“, 29. 2. 1996.

⁶³ V roce 1992 to byl více než milion dolarů!

⁶⁴ Regina Hinrichsová v: „Theologisches“, roč. 27 (1997), sl. 27.

⁶⁵ „Schweizer Katholische Wochen-Zeitung“, 24. 11. 1995, cit. podle: „SAKA-Informationen“, roč. 21 (1996), str. 10.

Zednářskou Templetonovu cenu dostala r. 1977 také Chiara Lubichová, ekumenismem doslova posedlá zakladatelka hnutí „Fokolare“, a roku 1996 pak následovala „Cena za výchovu k míru“ židozednářského UNESCO. Ve zdůvodnění k dekování cenou pak ředitelka UNESCO mj. uvedla, že celé dílo Lubichové je neseno „v duchu UNESCO a Charty OSN, neboť mír, o který usilujeme, znamená spravedlnost, svobodu a toleranci. Výchova je v podstatě výchovou ke svobodě, tj. k vyloučení násilí a k podpoře porozumění mezi národy, národnostmi a náboženstvími“. – Funkcionářka UNESCO pak ještě řekla, že nejen „principy hnutí Fokolare, nýbrž i samotné složení jeho členů je živoucím důkazem toho, jak správná byla volba poroty, protože k hnutí „patří představitelé zhruba 200 církví [!], totiž katolíci, protestanti, anglikáni, pravoslavní, židé, muslimové [!], hinduisté, buddhisté, sikhové etc.“.⁶⁶

Domnělá „katolička“ Chiara Lubichová umí opravdu výborně vtahovat do svého totálně ekumenického (a tedy obsahově příslušně mlhavého) „hnutí“ příslušníky všech možných náboženství včetně (nás speciálně zajímavějšího) islámu. Tak např. mezi asi 800 účastníky švýcarského každoročního kongresu Fokolare na svatodušní svátky 1997 byla pestrá melanž „reformovaných, katolíků, několika muslimů [!] a buddhistů včetně lidí bez religiózních vazeb“.⁶⁷ – Protože se však vtažení islámu za účasti „několika“ muslimů nedalo dost dobře uskutečnit, angažovala se dvojnásobná držitelka lóžového vyznamenání a šéfka Fokolare osobně takřikajíc v první bojové linii, aby mohamedány systematicky obrátila žádoucím směrem. – Zpráva z roku 1997 říká: „Chiara Lubichová (77 let), zakladatelka a prezidentka hnutí Fokolare, jako první bílá křesťanka promluvila před společenstvím ‚Černých muslimů‘. V mešitě newyorského Harlemu informovala posluchače o svých zkušenostech s dialogem mezi křesťanstvím a islámem.“⁶⁸

Tajným posláním ekumenické přeměny islámu pověřují lóže resp. jejich netrpěliví sionističtí vůdci v pozadí někdy i samotné vysoce postavené zednáře.

Velmi pravděpodobně je lóžovým bratrem „představitel islámského světového kongresu u Spojených národů“ Muhammad Salim Abdullah, který již počátkem r. 1991 vyzval k „dialogu křesťanů a muslimů“ a současně nabádal ke „konferenci vůdců velkých světových náboženství“.⁶⁹ – Mluví o tom nepochybný fakt, že podobná myšlenka je islámu jako takovému *zcela cizí*, ale naopak pro lóže je tak charakteristická, že v květnu 1990 „Katolickou akademií Trevír“ a neskrývaně lóžovým institutem „Forum Masonicum Bonn e. V“ svolaný seminář v Trevíru měl podle tiskových zpráv za téma „základní rysy, protichůdnosti, pospolitosti a etické systémy a ideje buddhismu, křesťanství, hinduismu, *islámu* a judaismu“.⁷⁰ Stejně,

⁶⁶ Prakticky doslovný text chvalozpěvu F. Fournierové na Chiaru Lubichovou. Překlad z francouzštiny od Reginy Hinrichsové v: „Theologisches“, roč. 27 (1997), sl. 28.

⁶⁷ „L’Osservatore Romano“ (německé vydání), 30. 5. 1997, str. 6.

⁶⁸ „Deutsche Tagespost“, 21. 5. 1997.

⁶⁹ „L’Osservatore Romano“ (německé vydání), 8. 2. 1991, str. 4.

⁷⁰ Jürgen Wichmann v: „Die Aula“, č. 6/1990; zvýraznění v textu J. R.

jako když se viceprezident zednářské nadace „Paneuropa-Union“, Bernd Posselt, v březnu 1995 veřejně vyslovil pro „těsnější křesťansko-islámskou spolupráci“!⁷¹

Výše uvedené podložené předpoklady byly již v rukopise této knihy, když se mi nečekaně dostalo do ruky jejich až zarážející potvrzení. V září 1996 vystupoval totiž v „islámsko-křesťanském ‚dialogu‘ velice činně *Muhammad Salim Abdullah*“, který bez ohledu na své arabské jméno byl „Němec jménem *Herbert Krahwinkel*, předstírající bosensko-islámský původ. Falešný muslim byl mj. mistrem stolce lóže „Brüderlichkeit in der Börde“ v Bad Sassendorfu a spoluzakladatelem lóže ‚Brüderlichkeit‘ v Mönchengladbachu“.⁷² – Tímto způsobem se tedy počestný německý bratr zednář dostal do klíčové pozice jednoho z *představitelů islámského Světového kongresu při OSN*, kde se ze všech sil zasazoval o vyrovnávání náboženských protikladů islámu k ostatním náboženstvím pořádáním nejrůznějších „dialogových“ podniků...!

Dokonce se občas objeví na světle veřejnosti i někteří sionističtí vodiči loutek z pozadí kampaně dialogu s islámem. Nejčastěji samozřejmě nepřimo, asi jako když židovskou rodinou Rockefellerů velkoryse placený průkopník jednotného světového náboženství, Hans Küng, na „hospodářském fóru“ v Davosu přednášel o nezbytnosti dialogu a spolupráci „tří abrahámských náboženství“. Stalo se tak 3. 2. 1991. Küng ovšem mluvil před shromážděním, složeným tak jako tak převážně z „bratrů“, a stejně tak zednářská masmédiá jeho přednášku označila za „velice pozoruhodnou“.⁷³ Nebo např. nověji když přední funkcionář „Pracovního společenství křesťanských církví“ (ACK) ve Frankfurtu spolu s „představiteli judaismu, islámu [!] a buddhismu“ na „8. interkulturní konferenci“ licoměrně rozdává moudra na téma „Náboženství pro Evropu bez rasismu“, tentokrát v srpnu 1997.⁷⁴

Stejně tak byl skrytým inspirátorem Sion, když „Mariologický institut Kevelaer“ na podzim 1995 uspořádal „vědecké sympozium“ na pozoruhodně postavenou otázku „Co je člověk? Maria a otázka po člověku z pohledu světových náboženství a křesťanstva“, na němž „k danému tématu vystoupili také přednášející z islámských [!] a judaistických pozic“.⁷⁵ Není ovšem divu, protože výběrem témat a referátů pověřený vedoucí zmíněného institutu, German Rovira, je „čistě náhodou“ funkcionářem *Opus Dei*, tedy prokazatelně kryptožidovské (marranské) organizace.⁷⁶

A jak jinak by služebně nejstarší německý kancléř Helmut Kohl asi přišel na to, aby při přebírání „Zlaté medaile za humanitární zásluhy“ výhradně židovského zednářského řádu B'nai B'rith v Mnichově v lednu 1996 mluvil jako z udělání o *nezbytnosti dialogu s mohamedány* – kdyby takové úslužné projevy nebyly příjemné

⁷¹ „Deutsche Tagespost“, 14. 3. 1995.

⁷² Christoph Heger (s odvoláním na zednářský list „Humanität. Das deutsche Freimaurermagazin“, březen 1988) v: „Theologisches“, roč. 26 (1996), sl. 377.

⁷³ Srv. „Dokument + Analyse“ (Mnichov), březen 1991, str. 21-23.

⁷⁴ Zpráva agentury dpa v: „Die Welt“, 19. 8. 1997.

⁷⁵ „Deutsche Tagespost“, 26. 10. 1995.

⁷⁶ Srv. Alfonso Carlos de Borbón, *Die ganze Wahrheit über das OPUS DEI*, Durach 1997.

jeho vysoce postaveným hebrejským posluchačům?⁷⁷ Avšak i při „slavnostním aktu k padesátému výročí trvání Evangelické akademie v Tutzingu“ v červenci 1997 zdůrazňoval tentýž kancléř, že „pro šťastnou budoucnost Evropy je důležité, aby se tři světová náboženství judaismus, křesťanství a islám upomněla na své společné kořeny“. Je možné, že se Helmut Kohl neangažuje v kampani dialogu s islámem pouze z lásky k B'nai B'rith, nýbrž také jako zcela osobně s talmudismem spojený jednosvětový sionista. Toto již dříve vyslovené a odůvodněné podezření bylo jen posíleno následující tiskovou zprávou z roku 1995:

„Při návštěvě Jeruzaléma objevil Helmut Kohl stopu po svém roku 1914 zemřelém dědečkovi Heinrichovi. Ten byl r. 1905 vedoucím synagogální expedice v Palestině a později o věci napsal i odbornou studii.“⁷⁸

Jmenovitě islám žádal vtáhnout do náboženského dialogu v létě 1996 také vrchní římský rabín Elio Toaff. Ohledně chystaného „svatého roku 2000“ soudí, že by měl být náboženskou slavností, „která se nás týká v té míře, v jaké vystupuje současný pontifikát za obnovení dialogu mezi třemi monoteistickými náboženstvími včetně islámu“!⁷⁹

Již bezmála rok před tímto výrokem se „vysoce postavení náboženští představitelé křesťanství, judaismu a islámu“ zúčastnili „interreligiózního náboženského setkání“ v Jeruzalémě, hlavním městě židovského státu.⁸⁰ – Ještě krásnější příležitost k zapřažení Mohamedových učedníků do zednářského „tolerantního“ náboženského dialogu se ovšem nabídla koncem r. 1997, znovu v Jeruzalémě, ale také v Haifě:⁸¹ „Jen velmi zřídka vyjdou na stejnou dobu židovský svátek světel chanuka, křesťanské vánoce a muslimský postní měsíc ramadan. Před třemi sty studenty pomocné rozvojové organizace izraelského ministerstva zahraničí popřál prezident Weizmann v Jeruzalémě věřícím všech tří monoteistických náboženství k jejich současnému svátku. Akci byli přítomni Jordánci, Egyptané i Palestinci, kterým se dostalo v Izraeli vzdělání. V Haifě, kde společně v míru žijí křesťané, židé i muslimové, se potom účastníci podniku shromáždili na lidové veselici a společně zpívali slavnostní písně svých tří náboženství.“

Sama sionisticko-zednářská (tedy konec konců *d'ábelská*) strategie na zapletení islámu pomocí lóžemi pevně na uzdě držené pokoncilní „katolické“ církve do omamujícího „dialogu“, jehož konečným **cílem je zkáza obou náboženství**, je již více než třicet let stará. Přesně dva roky po *II. vatikánském koncilu, na němž si sionistické Židovstvo nastavilo výhybku k nerušenému uchvácení téměř všech struktur*

⁷⁷ Helmut Kohl tehdy (podle oficiálního vládního „Bulletinu“ z 2. 2. 1996, str. 119) doslova řekl: „Jedna věc mi obzvláště leží na srdci, totiž dialog mezi velkými monoteistickými náboženstvími... V zájmu míru potřebujeme rozhovory mezi židy, křesťany a muslimy. Vědomě zde uvádím tato tři náboženství, protože mají svůj původ na Blízkém východě. V žádném případě ovšem nepopírám jejich velké vzájemné rozdíly, které jsou stále znovu zdrojem nedorozumění ba i konfliktů. Avšak právě proto je dobré, když v podstatných otázkách panuje pospolitost. Židé, křesťané i muslimové patří jako dítka Abrahámovy do jediné rodiny.“

⁷⁸ „Main-Post“, 7. 6. 1995.

⁷⁹ „Deutsche Tagespost“, 4. 6. 1996.

⁸⁰ „L'Osservatore Romano“ (německé vydání), 8. 9. 1995, str. 4.

⁸¹ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 30. 12. 1997.

a rovin katolické Církve,⁸² zaslal stále ještě si tak říkající „Svatý Stolec“ „pozdravné poselství“ všem muslimům ke konci ramadanu. S odvoláním na něj pak mohl pokoncilní kardinál Francis Arinze v březnu 1992 uvést své poselství k ramadanu těmito slovy: „Milí muslimští bratři a sestry... Jak je již od r. 1967 pravidlem, mám i letos znovu tu čest pozdravit vás jako prezident papežské rady pro interreligiózní dialog.“⁸³

Rok od roku je však navíc postup pokoncilní církve vůči islámu neodolatelnější. Příslušné ramadánové pozdravné poselství roku 1996 už pokleslo na doslovné (samozřejmě že krajně pokrytecké) „namlouvání“. Říká se tam: „Vztahy mezi námi, věřícími křesťany a muslimy, musí jít nad pouhou toleranci, chápanou jako pouhé snášení druhého. Vždyť bratra netolerujeme, bratra milujeme. Abychom však mohli pokročit přes toleranci k usmíření a vzájemné lásce, musíme my křesťané i vy muslimové ovšem ještě ujít dlouhý kus cesty.“ – Arinze pak dále poučuje muslimy (jako by byl sám mullahem nebo ajatolláhem) o vůli „Boží“ a bez okolků se hned s nimi spojuje v modlitbě k tomuto „Bohu“, zřejmě mlčky deklarovaného za „společného“: „Vztahy mezi křesťany a muslimy se budou stále více prohlubovat. Co si slibujeme a přejeme od budoucnosti? Konfrontaci, obyčejnou koexistenci nebo raději vzájemné poznání a respektování spolu s plodnou spoluprací? Není snad to poslední přesně tím, co po nás Bůh požaduje? Jak jsem již uvedl, předpokládá to vzájemné odpuštění z hloubi srdce, opravdové smíření a společnou vůli k budování lepšího světa pro příští generace. Víme, že k tomu potřebujeme sílu a světlo, vycházející z Boha, potřebujeme být jím vedeni. Proto se obracíme na něho, všemohoucího a slitovného, a prosíme jej o posilu a přispění. On neodmítne upřímné a pokorné modlitby svých stvoření.“⁸⁴

Pokud je to vůbec možné, vyznělo Arinzeho „vyznání lásky“ ještě naléhavěji v pozdravném poselství k ramadanu z roku 1997: „Milí muslimští přátelé! Opět mám to štěstí vyjádřit vám jako prezident papežské rady pro interreligiózní dialog své srdečné blahopřání ke konci ramadanu. Výměna přání nabízí křesťanům příležitost k návštěvě svých muslimských přátel, což zase umožňuje další navázání a prohloubení již trvajících přátelství. Toto výroční poselství je jako most, postavený mezi křesťany a muslimy, který se bude stále rozšiřovat a upevňovat. Děkujeme za to Bohu a prosíme jej, aby se vztahy mezi muslimy a křesťany i nadále posilovaly.“ Pak se Arinze – zatím ještě nesměle a opatrně – pokusil o uvedení nám už dobře známého „třetího“ do tohoto krásného nového interreligiózního „přátelského svazku“: „My muslimové a křesťané se označujeme za ‚věřící‘ a spolu se Židy [!] spatřujeme v Abrahámovi vzor naší víry.“⁸⁵

⁸² Srv. Mary Ball Martínezová, *Die Unterminierung der katholischen Kirche*, Durach 1992; Johannes Rothkranz, *Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen*, Durach 1995; Johannes Rothkranz, *Vorsicht! – Wölfe im Schafspelz*, Durach 1996.

⁸³ „Deutsche Tagespost“, 31. 3. 1992.

⁸⁴ „L'Osservatore Romano“ (německé vydání), 23. 2. 1996, str. 4.

⁸⁵ „L'Osservatore Romano“ (německé vydání), 7. 2. 1997, str. 4.

Jak se zdá, vábivý zpěv vatikánských sirén nachází sluchu stále více především u „umírněných“ muslimů. Tak na jaře 1997 bylo oznámeno, že muslimský předseda vlády v Malajsii, Mohamed Mahatir, přijal Arinzeho ramadánové poselství „s velkým zájmem“.⁸⁶ – Již o rok dříve pokoncilní kurijní „kardinál“ Achille Silvestrini spokojeně konstatoval, „že vztahy katolické Církve se židovstvím a islámem pokročily kupředu“!⁸⁷ Důvodem použití výrazu „pokrok“ byla nepochybně okolnost, že koncilní „kardinál“ Alfonso Lopez Trujillo jako „prezident papežské rady pro rodinu“ mohl v polovině července 1997 na 9. generální konferenci rady pro islámské záležitosti v Káhiře přednést referát na téma „Hodnoty, které nás rozdělují“ (!)⁸⁸ Ano, právě duchovní vůdčí elita islámu se zdá být nepřetržitým kvílením vatikánských mírových šalmají natolik omámena, že v dubnu 1998 mohl být ohlášen další významný „pokrok“: „Papežská univerzita ‚Gregoriana‘ a káhirská univerzita ‚al-Azhar‘, která je důležitým vzdělávacím střediskem sunitského islámu, vytvoří společný výbor pro islámsko-katolický dialog.“⁸⁹

Židozdednářsky řízená vatikánská strategie bratrského objetí islámu samozřejmě nenachází u nejvyšší hlavy pokoncilní církve pouze souhlas a podporu, nýbrž je Janem Pavlem II. dokonce *vedena*. Tak např. „papež“ pokoncilní církve 18. dubna 1991 poslal v rámci války v Perském zálivu každoroční vatikánské ramadánové pozdravy zcela výjimečně sám osobně.⁹⁰ Kromě toho se neštítel poctit „pastorální návštěvou“ z 99 procent islámské země, jako např. v dubnu 1996 Tunis, jen aby tam podpořil „zintenzívnění dialogu a spolupráce křesťanů a muslimů“ a nabádal stejnou měrou křesťany i mohamedány „ke společnému vystoupení za sociální spravedlnost, morální hodnoty, mír a svobodu“.⁹¹

„Papežova“ návštěva Bosny přesně o rok dříve ho dokonce svedla dohromady „s představiteli muslimského a židovského společenství“!⁹² Také jeho proslov k bosenským mohamedánům byl veden snahou „získat je pro čestný dialog v duchu bratrství“, v mžiku je postavil do jedné řady s „ostatními věřícími“ a zredukoval Boží plán smyslu pozemského života na čistě lidské záležitosti jako „bratrství“ a „mír“!⁹³

Při „dialogových“ podnicích s islámskou (a často současně i židovskou) účastí, které jsou v Římě z jeho podnětu stále častěji pořádány, Jan Pavel II. ve svých projevech a pozdravných poselstvích i přes jejich choulostivý obsah vždy hledí na „prokázání pocty“. Bylo by nadbytečné jmenovitě je zde všechny uvádět, protože

⁸⁶ „Der Fels“, roč. 28 (1997), str. 189.

⁸⁷ „L'Osservatore Romano“ (německé vydání), 1. 3. 1996, str. 3; zvýraznění v textu připojil autor.

⁸⁸ „L'Osservatore Romano“ (německé vydání), 1. 8. 1997, str. 2.

⁸⁹ „L'Osservatore Romano“ (německé vydání), 10. 4. 1998, str. 2.

⁹⁰ „L'Osservatore Romano“ (německé vydání), 26. 4. 1991, str. 4.

⁹¹ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 16. 4. 1996.

⁹² Claudia Reimüllerová v: „Deutsche Tagespost“, 15. 4. 1997; zvýraznění v textu připojil autor.

⁹³ Srv. text projevu z 13. dubna 1997 k představitelům bosenských muslimů v „L'Osservatore Romano“ (německé vydání, 25. 4. 1997, str. 12), zvláště následující pasáž: „Bůh je jediný, a ve své spravedlivosti po nás požaduje, abychom žili podle jeho svaté vůle, cítili se jako bratři a pracovali na dosažení míru v mezilidských vztazích. Všichni lidé jsou postaveni Bohem do tohoto světa, aby nastoupili poutnickou cestu k míru, přičemž každý se na ni vydává ze své současné situace a z kultury, k níž náleží.“

dnes se již počítají na tucty. Společně mají to, že v nich hbitě dělá ze všech křesťanů, židů i muslimů „věřící“, tak např. v dopise „papeže“ z 16. června 1997 zrovna a právě šéfovi *izraelské* vlády Benjaminu Netanjahuovi, kde se taxativně říká: „Miliony věřících, židů, křesťanů a muslimů [!] ze všech částí světa hledí na tuto zem.“⁹⁴

I samotné audience pokoncilně katolických hierarchů z převážně islámských zemí slouží „papeži“ jako vítaná příležitost k „otvírání oken“ na islámskou adresu: „Při audienci pro koptické biskupy z Egypta papež v úterý zdůraznil, že islám a křesťanství nejsou nepřátelé, nýbrž partneři v dialogu, nezbytném pro výstavbu nové, lidské společnosti. Muslimové a křesťané se musí společně angažovat při obraně sociální spravedlnosti, lidských hodnot, míru a svobody.“⁹⁵ – Za povšimnutí jistě stojí, že „papež“ *mluví výhradně o zednářsko-humanistických ideách s vyloučením jakéhokoli náboženského obsahu!*

V rámci privátních „audiencí“ se Jan Pavel II. a někteří (v lóžovém smyslu) „pokrokoví“ muslimští vůdci horlivě radí o dalším postupu. Naposled v únoru 1998. Příslušná tisková zpráva k tomu říká: „Papež Jan Pavel II. přijal v pondělí k audienci tureckého muslimského předáka Fethullaha Gülena. – Podrobnosti rozhovorů s Güllenem, který se silně angažuje v interreligiózním dialogu [!], nebyly Vatikánem oznámeny. Uvádí se pouze, že audienci předcházející rozhovor s představiteli papežské rady pro interreligiózní dialog, byl srdečný.“⁹⁶ – O tom není sebemenší důvod pochybovat... zvláště když „papež“ lóžovým kursem plující pokoncilní církve nikdy nezapomene na tichá „znamení“, kterým jeho „katolictví“ stoupenci ani noví muslimští přátelé nemohou neporozumět. K oficiálnímu programu pompézní slavnosti jeho padesátiletého kněžského jubilea „patřily také mírové písně, přednesené zpěvačkami tří náboženství – katolickou, židovkou [!] a muslimkou [!]. Poté nechal papež vypustit z ochozu mírové holubice...“⁹⁷

„Svatým otcem“ neustále pobízení biskupové pokoncilní církve v příslušných diecézích již dlouho následují jeho příkladu. „Zasvěcení“ mezi nimi, kterých je mezitím již mnohem víc, než jsou mnozí v dobré víře ochotni připustit, zatahují pak na zemské nebo regionální úrovni do této hry muslimy všude, kde se naskytne příležitost. Kritici islámu z řad duchovních i věřících, pokud se ještě někde vyskytnou, bývají v zájmu dialogového zapojení islámu do jednotné světové ekumeny nemilosrdně nuceni k polykání velmi hořkých pilulek. Když měla být r. 1997 v bádenském Gengenbachu zbudována výstavná mešita, byla s tím městská rada a většina (deset a půl tisíc) obyvatel tohoto malého města srozuměna. Pouze místní (pokoncilní) katolický farář vznesl veřejný protest, byl však promptně předvolán k „biskupovi“ a musel neprodleně obrátit. Po (ostrém) „rozhovoru na arcibiskupském ordinariátu ve Freiburgu, jemuž byl přítomen i arcibiskup Oskar Saier, poukázala katolická církev ve vydaném komuniké na své úsilí o dialog [!] s nekřesťanskými náboženstvími

⁹⁴ „L'Osservatore Romano“ (německé vydání), 25. 7. 1997, str. 2.

⁹⁵ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 26. 6. 1997.

⁹⁶ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 12. 2. 1998.

⁹⁷ Zpráva římské dopisovatelky Claudie Reimüllerové v: „Deutsche Tagespost“, 12. 11. 1996.

[!] v duchu II. vatikánského koncilu. Pan farář pak vyjádřil své politování nad tím, že vyvolal dojem případné diskriminace“.⁹⁸

To sousední diecéze Rottenburg-Stuttgart „biskupa“ Waltera Kaspera vychází vstříc vyznavačům Mohamedovým zdánlivě ještě víc, ovšem jen proto, aby je tím jistěji přiměla ke vstupu do zednářského „dialogu“. Rottenburg před nedávnem hlasně „potvrdil, že muslimové mají právo na budování mešit v Německu. Je ‚samozřejmostí‘, aby muslimští spoluobčané měli modlitebny a spolková zařízení, rozeznatelná již zvenčí viditelnými symboly, říká se začátkem roku v oběžníku diecézního vedení s odvoláním na výroky II. vatikánského koncilu a na základní právo na svobodné vyznávání náboženství“.⁹⁹

Pokoncilní „biskupové“ ukazují demonstrativně „dobrou vůli“ nejen ohledně všude vyrůstajících mešit, nýbrž nejnověji se horlivě přičiňují o rozšíření ramadánových gratulací i na úroveň farností. Např. ke konci ramadanu r. 1996 poukázal předseda „německé biskupské konference“ Karl Lehmann ve svém dialogovém poselství „na společné hodnoty křesťanů a muslimů“,¹⁰⁰ zatímco ekumenou neméně posedlý „kardinál“ Meisner „v listu muslimů kolínského arcibiskupství k ‚oslavě konce půstu‘ vyslovil srdečné pozdravy“!¹⁰¹ – Ne nadarmo se oba tito pokoncilní hierarchové objevují v kontrolovaném tisku stále znovu a znovu se zednářskými signálními gesty...

V lednu 1998 následoval konečně i jeden švýcarský „biskup“, z opatrnosti zatím v jediném kantonu a za součinnosti protestantského „bratra v úřadu“: Evangelická reformovaná a římsko-katolická zemská církev předaly muslimům kantonu Curych poprvé společné blahopřejné poselství k ukončení postního měsíce ramadanu. – V dopise církevního prezidenta Ruedi Reicha a světicího biskupa Petera Henriciho se o muslimech píše s úctou jako o bohabojných lidech, pro které je náboženství důležitým životním obsahem. V blahopřání dále oba církevní exponenti vyjadřují přesvědčení, že se otázka muslimského hřbitova nechá vyřešit k oboustranné spokojenosti. Pak následoval ještě požadavek: „Avšak prosíme vás, studujte křesťanskou kulturu, v níž nyní žijete a pracujete, poznávejte a važte si jí“.¹⁰² – Zde se tedy jasně projevuje působení nenápadného psychicko-morálního nátlaku na mohamedány, jimž se tak laskavě blahopřeje – navenek kvůli hřbitovu, skrytě však ke vstupu do dávno už ne křesťanské, nýbrž zednářsky humanisticko-liberální „kultury“. A to švýcarské stejně tak jako kterékoli jiné „západní“.

Francouzští „biskupové“ pokoncilní církve jsou naladěni na „stejnou vlnovou délku“. Při poslední tzv. „návštěvě papeže“ ve své zemi (srpen 1997) se výslovně zasazovali o to, „aby se i mladí lidé ostatních náboženství, *především muslimové*, mohli tohoto setkání zúčastnit, a to ne snad s úmyslem, že by takto poznali křesťanství a obrátili se k němu, nýbrž aby s ním vstoupili do dialogu“ [!] List „Le Monde“

⁹⁸ „Backnanger Kreiszeitung (Stuttgarter Zeitung)“, 14. 11. 1997.

⁹⁹ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 8. ledna 1998.

¹⁰⁰ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 17. 2. 1996.

¹⁰¹ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 22. 2. 1996.

¹⁰² „Neue Zürcher Zeitung“, 29. 1. 1998.

později mluvil v této souvislosti o „mondializaci“ mládeže!¹⁰³ Pro francouzský jazykový novotvar „mondializace“ neexistuje žádný odpovídající český protějšek, zcela precizně je jím však míněno *vytvoření resp. ustavení jednosvětového vědomí* v hlavách a srdcích mládeže! Toto vědomí však bylo již dávno úspěšně implantováno pokoncilně katolické mládeži, takže pozoruhodné úsilí francouzského episkopátu bylo přednostně zaměřeno na odpovídající „zpracování“ v dialogu málo zběhlých, ale k němu ochotných mladých *muslimů*.

Oddaně věrny Sionem a lóžemi vydávaným dialogovým heslům, podílejí se všechny instituce pokoncilní církve horlivě na vytržení zubů islámu tím, že jej nutí chopit se ekumenicky napřažené ruky, byť i zpočátku ještě neochotně. Několik příkladů (červenec 1997):

* „V diskusi německých měst kolem islámského vyvolávání k modlitbám vyzval vedoucí křesťansko-islámského hnutí páter Vöcking k dialogu s muslimy a ochotě ke kompromisu... Katolická církev v Německu je pro náboženskou svobodu a veřejné vykonávání vlastní víry, řekl Vöcking, který je členem řádu Bílých otců. Znamená to také, že ‚sem musíme vpustit nový vítr‘, prohlásil závěrem [!].“¹⁰⁴

* Nebo (rovněž červenec 1997): „Taková kniha zde již měla vlastně dávno být,“ píše se v německém vydání „papežových novin“ *L'Osservatore Romano*. „Obsahuje velké modlitby všech tří monoteistických náboženství: židů, křesťanů a muslimů. Vybrané modlitby provázejí věřící každým dnem, církevním rokem i celým životem. – Přes 120 textů díkyvdání, proseb za mír a modliteb v tísní i zoufalství, stejně jako modlitby při liturgických příležitostech nejsou pouhým kulturně historickým svědectvím, zvou rovněž k zamyšlení a spoluúčasti.“ – Euforické doporučení pak ještě doplňují bibliografické údaje: „Georg Schwikart, Werner Wanzura (vyd.), ‚Velké modlitby. Židé – křesťané – muslimové‘, Styria-Verlag Št. Hradec - Vídeň - Kolín 1996.“¹⁰⁵ Tato ubohá slátanina má sloužit *především* k odbourání ještě přetrvávající křesťanské substance víry, avšak všude jako houby po dešti vyrůstající „křesťansko-islámské“ pracovní kroužky se už neomylně postarají, aby v krátké době zainteresovaly i mohamedánské „partnery v dialogu“ na této „sběrné stoce“ a na inhalování jejích ekumenicky morových výparů...

Totéž platí o paralelním projektu pod falešnou nálepkou se skrývající „Katolické biblové společnosti“ ve Stuttgartu. Ta představila v říjnu 1995 – nikoli katolický, nýbrž (a po kolikáté už) „ekumenický biblový plán na rok 1996“. A pro zpravodajskou agenturu KNA to byla událost hodná zaznamenání, neboť „sešit pro každý den obsahuje tentokrát liturgický rozvrh katolické církve. *Nové jsou rovněž odkazy na židovské a muslimské svátky*“.¹⁰⁶ Je v tom zcela zřejmě pevný systém, protože právě tím se velká část pokoncilních katolíků vhání stále hlouběji do náboženské lhostejnosti, přispívá to k (prozatím) ještě žádoucí judaizaci křesťanstva a navíc se tím pů-

¹⁰³ Regina Hinrichsová, v: „Theologisches“, roč. 27 (1997), sl. 366; zvýraznění v textu J. R.

¹⁰⁴ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 24. 7. 1997.

¹⁰⁵ „L'Osservatore Romano“ (německé vydání), 25. 7. 1997, str. 2.

¹⁰⁶ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 24. 10. 1995; zvýraznění v textu J. R.

sobí radost (zvláště do náboženského dialogu již vtaženým) muslimům, kteří o tom neopomenou rychle informovat své ostatní souvěrce.

Jako při všech projektech Sionu, tak i v případě plíživé eliminace islámu cestou ekumenického dialogu, vedou pořád ještě protestanti před pokoncilními katolíky o délku hlavy. Tak např. v Ebersbergu. Tam totiž už začátkem r. 1995 dali „islámskému spolku“ tohoto krajského města k dispozici modlitebnu *přímo ve svém kostele*. Napříště tedy, jak dále informoval tehdy tisk, „se budou křesťané i muslimové modlit k Bohu pod jednou střechou, samozřejmě v různých místnostech,“ říká šelmovsky na večerním shromáždění věřících místní farář Rainer Brandt. – To však už i zastáncům tvrdé linie zachází příliš daleko. Mehmet Küçük, spolupracovník „islámského spolku“, se musel vypořádat s protestem fundamentalistických skupinek. Rovněž farář Brandt dostal podrážděné dotazy od svých kolegů z celé Spolkové republiky. Bylo mu v nich předhazováno, že jde o nepřípustné „rovnostářství“. – „Kolem takových prošlo celé osvícenství bez nejmenších stop,“ hněvá se Reiner Brandt, „určitě nikdy nevzali do ruky Lessinga“. ¹⁰⁷ – Je jistě jen příznačné, že tento „osvícený“ farář argumentuje Židem, troufalým popíračem Kristova božství a lóžovým bratrem G. E. Lessingem! Stejně jako skutečnost, že zase obráceně duisburský evangelický farář Dietrich Reuter, který se roku 1996 odvážil otevřeně vzepřít proti tlapačovému kvílení muezzina ve své farnosti a tím se nepěkně postavil do cesty tak pracně rozběhnutému „dialogu“, byl svou „církvní vrchností“ popotahován kvůli „hanobení islámské víry“ a navíc si vyslechl pohružku propuštění z „církvních služeb“! ¹⁰⁸ – Lépe už v tom umí chodit jeho kolega ve víře i v úřadě Friedhelm Pieper, novopečený generální tajemník „Mezinárodní rady křesťanů a židů“ [!]. Počátkem dubna 1998 „označil novinářům při přebírání úřadu za těžiště své práce intenzivní zapojení muslimů do interreligiózní spolupráce [!]“. ¹⁰⁹

Ustavičné dialogové úsilí pokoncilní církve i jejího protestantského předvoje však každopádně přináší ve stále větší míře své ovoce, především pak mezi vyšším islámským duchovenstvem, což je dobře vidět na rostoucím počtu mohamedánských funkcionářů, kteří již podléhají doslovnému krupobití ekumenických výzev a naléhání. Zde je alespoň malý výběr z obrovského množství příkladů:

* Kolem 300 židů, muslimů a křesťanů se 20. února 1991 v Římě společně „modlilo“ za rychlé skončení války v Perském zálivu. „*Pákistánský imám Mustafa Seyd Ghulam* na tomto modlitebním setkání řekl: „Mezi námi jsou rozdíly, ale je jen jeden Bůh“. ¹¹⁰

* Blíže nespecifikovaná skupina muslimů z Izraele předala 14. března 1991 Janu Pavlovi II. poselství *jeruzalémského muftího* al Din al Alam Ibrahima Shaabana. ¹¹¹

* 14. dubna 1991 a pak ještě koncem roku 1994 konzultoval *generální tajemník Islámské poradní společnosti*, Hamid Algabid, v soukromé audienci

¹⁰⁷ „Sonntagsblatt“ (evangelické noviny pro Bavorsko), 16. 4. 1995, str. 2.

¹⁰⁸ Srv. „Informationsbrief“ č. 181 (duben 1997), hnutí *Žádné jiné evangelium*, str. 32-36.

¹⁰⁹ „Prisma Infodienst“, 18. 4. 1998, str. 5.

¹¹⁰ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 23. 2. 1991.

¹¹¹ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 16. 3. 1991.

s Janem Pavlem II., aniž by o obsahu jejich rozhovorů bylo něco oznámeno...¹¹²

* 3. května 1991 pak diskutovali v Římě „vedoucí mluvčí“ křesťanů, židů a muslimů o „náboženském míru a míru ve společnosti“. „Z muslimské strany se jednání mj. zúčastnili *tuniský muftí*, Assalami, a *představitel Islámské světové ligy*.“¹¹³

* V červenci 1995 bylo oznámeno, že z Egypta pocházející *imám římské mešity*, Mahmud Hammad, „před nějakým časem prohlásil, že muslimové se v převážně katolickém obyvatelstvu Itálie vesměs dobře integrovali. ‚Itálie je pohostinný stát. Se životním stylem Italů máme mnoho společného‘.“¹¹⁴

* Konec listopadu 1995: „Na pozvání švýcarské Akademie pro rozvoj [naprosto typické krycí označení pro židozедnářskou „továrnu na myšlenky“!] se koncem týdne setkali v Bielu vysocí muslimští a křesťanští hodnostáři a vědci [!] na mírové konferenci... *Velký muftí Sýrie*, Ahmed Kiftaro, a *iránský ajatolláh*, Mohammad Taghi Jafari, zdůraznili společné, od Abraháma počínající kořeny židovského, křesťanského a muslimského náboženství [!] k vzájemnému odstranění předsudků v trvalém dialogu [!].“¹¹⁵

* Vánoce 1996: „*Imám Mehdi Rouhani*, *duchovní hlava šiitů v Evropě*, navrhl ve vánočním poselství papeži Janu Pavlovi II. vytvoření interreligiózní organizace ke sjednocení náboženských textů Zjevení [!]. ‚Jsem si jist, že celý islámský svět takovou iniciativu uvítá,‘ zdůraznil imám ve svém poselství, které bylo zveřejněno v Paříži. V této organizaci by měli být zastoupeni teologové všech monoteistických náboženství [!] a přispělo by se tím i k posílení míru.“¹¹⁶

* Leden 1998: Očekávaná pozitivní reakce na rottenburskou podporu nerušené výstavby mešit se dostavila: „*Islámská rada pro Německou spolkovou republiku* uvítala prohlášení diecézního vedení z Rottenburgu-Stuttgartu. Dokument je významným příspěvkem k porozumění mezi konfesemi i k integraci muslimů v Německu, řekl na dotaz novinářů *generální tajemník Islámské rady*, Ghulam Totakhyll... Muslimové ve Spolkové republice se budou i nadále zasazovat o práva křesťanských menšin v islámském světě.“¹¹⁷

Nezanedbatelná část stále rostoucího počtu vrcholných funkcionářů a duchovních vůdců islámu, kteří se propůjčili záluďnému ekumenickému „dialogu“, bezpochyby patří k zednářům.¹¹⁸ Další nezanedbatelná část je pak složena ze „spolujezd-

¹¹² Srv. „Deutsche Tagespost“, 18. 4. 1991 resp. 28. 6. 1994.

¹¹³ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 4. 5. 1991.

¹¹⁴ Timm Maximilian Hirscher (KNA), v: „Regensburger Bistumsblatt“, 2. 7. 1995.

¹¹⁵ Michael Meier, v: „Tages-Anzeiger“ (Curych), 28. 11. 1995.

¹¹⁶ „L'Osservatore Romano“ (německé vydání), 10. 1. 1997, str. 4.

¹¹⁷ Zpráva KNA v: „Deutsche Tagespost“, 8. 1. 1998.

¹¹⁸ Alespoň jeden konkrétní příklad: 5. prosince 1996 ohlásily noviny „Deutsche Tagespost“ úmrtí „indického spisovatele a odborníka na islám z Londýna *Idriese Shaha*. Výmluvně bylo připojené stručné ocenění významu zemřelého: „Shah, spoluzakladatel ‚Římského klubu‘ a odborník na Střední východ, světově proslul svými spisy o sufismu, tj. mystické tradici islámu.“ – „Římský klub“ je jednou z nejdůležitějších mezinárodních továren na myšlenky, založených Sionem

ců“, kteří rozpoznali „trend doby“ směrem ke „světové ekumeně“ a nechali se svými „zasvěcenými“ kolegy přesvědčit o „nevyhnutelnosti“ takového „vývoje“. Jak ale dostat pod kontrolu zarputilé „fundamentalisty“, z nichž někteří se sice také podílejí na ekumenickém „dialogu“, avšak pouze s úmyslem právě skrze zdánlivě „prostoduché“ křesťany (a Židy) svést vývoj na cestu horlivě sledované strategie dobytí světa?

4. „Radikální“ islám jako bezzubý lev

Ke zlomení tohoto posledního organizovaného odporu užívají Sion a jeho lóže dvojí strategie. Vnější napadání a hlídání nanejvýš jen na oko k dialogu ochotného, ale ve skutečnosti ideologicky nepokořeného mohamedánského „fundamentalismu“, obstarávají masová média a státní tajné služby. Současně je „fundamentalismus“ podle prastarého a dokonale osvědčeného receptu personálně infiltrován od vrcholu, aby jej politicky (a pro zuřivě zaslepené masy nepozorovaně) svedly na slepou kolej.

Personální infiltrace mohamedánství *ložovými bratry* a dokonce přímo *Kryptohebrejci* je opět dvojí: Zasahuje nejen „liberální“ ekumenické křídlo islámu, nýbrž stejně systematicky i jeho „radikální“, fundamentalistickou frakci.

Soustavné a neochabující mediální pranýřování i zastrašování islámského fundamentalismu ze strany tajných služeb představuje poměrně již známou část **anti-fundamentalistické dvojité strategie**. Postačí si to zde ilustrovat pouze na několika případech:

* *Duben 1996*: Paní Gudrun Krämerová ze „Svobodné berlínské univerzity“ varuje v etablovaném tisku článkem s titulkem „Islám na postupu“ před celosvětově viditelným náporům „fundamentalistických“ mohamedánů. Svůj příspěvek pak končí chmurnou vyhlídkou, které je však možno současně rozumět i jako skrytému varování na adresu radikálních muslimů: „Kdyby ovšem měl postup islamismu pokračovat a regionálně nabývat převahy, byly by následky pro mezinárodní spolupráci a tím i pro bezpečnost světového společenství neodvratné.“¹¹⁹

* *Říjen 1996*: Zpravodajský magazín „Focus“ nás informuje o (zřejmě systematickém) sledování jedné úředně nepovolené mešity „radikálních“ muslimů v berlínské čtvrti Neukölln německou defenzivní tajnou službou na ochranu ústavy: „Pozornost agentů zvláště vyvolala skutečnost, že šejk Salem el-Rafei... 12. července při páteční modlitbě vyzýval k neposlušnosti vůči vrch-

za účelem vytvoření (politického i náboženského) Jednoho světa a je složen výhradně ze „zasvěcenců“ v ložovém smyslu slova! Jako „spoluzakladatel“ a tedy průkopník musel být „dialogový“ islamista Shah nezbytně ložovým bratrem, což zase na druhé straně vysvětluje, proč byly jeho úzce tématické knihy „přeloženy do dvanácti jazyků a rozšířeny ve více než 15 milionech exemplářů“.

¹¹⁹ Gudrun Krämerová, v: „Das Parlament“, 5. 4. 1996, str. 8.

nosti. Podle hlášení agentů ústavní služby mluvil imám toho dne o rozhodnutí městského senátu, podle něhož by měla být zakázána islámská duchovní pastýřská činnost. Jde prý o dlouho chystaný útok, Pokud by došlo k nejhoršímu, tj. k násilnému vyklízení modlitebních prostor, potom jsou muslimové rozhodnutí shromáždit se v mešitě a bránit ji všemi prostředky. ‚Za islám rádi v naší mešitě zemřeme.‘ Tím si objekt v Glasowské ulici 18 získal přídomek ‚nebezpečný‘. Úřad na ochranu ústavy v interním posudku uvádí: ‚Politické postoje tam se scházejících muslimů zadávají vážný důvod k znepokojení.‘ – V prvních analýzách jsou vyjádřeny obavy z náboženské války a možných ‚celostátních akcí solidarity‘.¹²⁰ – Tak daleko by se věc přirozeně vůbec nenechala dojít, nýbrž by byla včas přijata příslušná policejní opatření...

* *Listopad 1996*: Německý spolkový prezident Roman Herzog, podle nespočetných signálních gest v tisku také nepochybně vysokostupňový lóžový bratr, ukázal nepřátelský obraz „islámského fundamentalismu“ a zatroubil k „protiútoků“. Bonnský týdeník „Das Parlament“ o tom informoval, jak následuje: „Může být koncept občanské společnosti politickým protinávrhem k fundamentalistickému islámu? Touto otázkou se zabývaly nadace Friedricha Eberta a Dům světových kultur na zasedání ve dnech 6. až 8. listopadu v Berlíně. Jak vedoucí berlínské kanceláře nadace Axel Schmidt-Gödelitz zdůraznil, vychází obavy prezidenta Herzoga především z požadavku nadace, aby se společnost zabývala předpokládanou ‚srážkou civilizací‘, jak ji pro 21. století předpověděl americký politolog Samuel P. Huntington, a aby se starala o přípravu příslušné protistrategie...“ – Zpráva listu pak končila příznačně takto: „V Berlíně vidíme diferencovaný obraz islámské společnosti a islámu. Ve všech islámských státech existují náběhy na občanskou společnost [!], které vyvolávají naděje a zasluhují si podpory [!!]. Naše konference nesmí být poslední. I ostatní politické nadace jsou vyzvány [kým vlastně?!] k přijetí tohoto tématu [!].“¹²¹

* *Leden 1997*: Skupina sociologů kolem bielefeldského „badatele v otázce pravicového extrémismu“ (!) Wilhelma Heitmeyera publikovala v notoricky levicovém vydavatelství „edition suhrkamp“ za pozornosti masmédií „první empirickou dotazníkovou akci k ‚islámsko-fundamentalistické orientaci mezi tureckou mládeží v Německu‘.“ – Po nezbytném podpásovém výpadu proti „pravicově extremistické diskriminaci“ tureckých (= islámských) přistěhovalců pak autoři kupodivu kritizují *také* „pozitivní diskriminaci“ Turků především z těch kruhů, které se označují za osvícené. Ty jsou si sice dobře vědomy možného nebezpečí, jež podřimuje v islámsko-fundamentalistickém světonázoru, ale přesto raději přehlížejí nacionalistické a fundamentalistické tendence cizinců, žijících v Německu.“¹²² – Srozumitelnějšími slovy řečeno to znamená: Přehlížet islámsko-fundamentalistické nebezpečí z pouhé multikulturní horlivosti už dávno není „politicky korektní“. *Co však právě teď* „politicky

¹²⁰ W. Dietl / H. Kuhn, v: „Focus“, 14. 10. 1996, str. 52.

¹²¹ Ludwig Watzal, v: „Das Parlament“ 15. 11. 1996, str. 21.

¹²² Eberhard Seidel-Pielen, v: „Backnanger Kreiszeitung (Stuttgarter Zeitung)“, 8. 3. 1997.

korektní“ je nebo není, o tom jak známo rozhoduje skryté vedení Satanovy synagogy, které má nyní viditelně zájem na ostouzení islámského „fundamentalismu“.

* *Říjen 1997:* Teologická resp. (církevně) politická linie tzv. „Bavorské katolické akademie“ je pod dlouholetým vedením svého šéfa Franze Henricha prokazatelně silně židozедnářsky inspirována. Na jejím pravidelném zasedání dostal opět slovo oficiálně uznávaný „katolický“ „historik a francouzský expert na Německo“ Joseph Rován. Ve skutečnosti Rován není ani „Francouz“ ani „katolík“, nýbrž typický marran, tedy jen zdánlivě na křesťanství obrácený Hebrej.¹²³ Právě proto bychom si měli zvláště dobře povšimnout, co Rován na tomto pochybném zasedání o islámském radikálním hnutí řekl: „Ve fundamentalistické formě islámu vidí Rován hlavního nepřítele a nejsilnější faktor nebezpečí pro světový řád [!]. ‚Islámští fundamentalisté,‘ řekl, ‚jsou srovnatelní s Hitlerem; nikoli sice svými cíli, nýbrž prostředky.‘¹²⁴

Aby tyto hrozné prostředky nikdy nedošly uplatnění, jsou potenciální i skutečně „radikální“ islámské vlády, strany, instituce, hnutí atd. zneškodňovány infiltrovanými sabotéry, kteří fundamentalistickému lvu zastřihují drápy a otupují zuby do té míry, ***aby stačily pouze na chronické pronásledování bezbranných křesťanských menšin – což je Sionem samozřejmě vždy vítáno!***

Zásada, že Sion nic neponechává náhodě a své akce plánuje nadlouho, platí pro podvracení a infiltrování islámu stejně, jako pro mnohem starší podvracení katolické Církve. Každopádně na podzim r. 1993 informoval izraelský Žid Naim Giladi,

¹²³ K potvrzení řečeného zcela postačí pozorná četba jeho stručné biografie, která byla uveřejněna v „L'Osservatore Romano“ (německé vyd.) ze 3. 12. 1993 na str. 4. u příležitosti propůjčení Guardianiho ceny: „Rován je rozený Mnichovan. Vzhledem k židovskému původu [!] opustila jeho rodina r. 1934 nacistické Německo. Rován roku 1940 konvertoval od protestantství [!] ke katolictví [!]. Připojil se k francouzskému hnutí odporu proti německé okupační moci a byl po deset měsíců až do konce války vězněn v koncentračním táboře Dachau. Po válce vedl organizování vzdělávání dospělých ve francouzské okupační zóně. Ve své činnosti publicisty a poradce politiků i vědců [!] se angažoval pro francouzsko-německé smíření. Už po desetiletí má úzké vztahy s Katolickou akademií... Gunthar Lehner, publicista a bývalý ředitel bavorského rozhlasu uznává Rována jako ‚homo politicus par excellence‘, který však nikdy nebyl politikem z povolání. Není nikdo druhý, kdo by jako Rován ‚s takovou vytrvalostí, houževnatostí, moudrostí a porozuměním věnoval svůj život německo-francouzskému smíření a spolupráci‘. A je jen málo podobných, kteří by s takovou schopností přesvědčovat pracovali pro odpovědnosti si vědomou Evropu [!]. I jako ‚levičák‘ [!] byl Rován vždy zapřísáhlým nepřítelem marxismu a komunismu. Jako konzervativec, za něhož je dnes ponejvíce považován, byl vášnivým odpůrcem pravičáků [!], polofašistů i naprostých fašistů, stejně jako nacionalistů a reakcionářů [!] všech odstínů‘. Kromě toho je Rován velkým ‚francouzským katolickým křesťanem, který nikdy nepopíral dědictví osvícenství [!].“ – Podle „Deutsche Tagespost“ z 21. září 1993 se tento zbožný, od A do Z se zednářským „osvícenstvím“ spjatý „levicový katolík“ také velice případně stal v září 1993 „prvním nositelem ceny za toleranci města Münsteru“, tedy za jasně zednářské „ctnosti“. ... Podle téže novinářské zprávy znělo ostatně Rovánovo rodné jméno „Rosenthal“. A ještě jednou Rován-Rosenthal velice charakteristicky exceloval v létě 1995 při salzburských vysokoškolských týdnech pod pozoruhodným heslem „Jeden svět a Evropa“ (!), kde měl odpovídající tematickou přednášku... („Deutsche Tagespost“, 11. 3. 1995.)

¹²⁴ Dietmar Süß, v: „Deutsche Tagespost“, 21. 10. 1997.

že již *bezmála před čtyřiceti lety (!) začala nová strategie izraelské ofenzivní tajné služby Mossadu* – „infiltrování a podvrácení islámských hnutí“!¹²⁵

Není to ovšem pouze Mossad, který usiluje o podvrácení islámských hnutí. Velice činní jsou v tom směru i další Židé. Zakladatel a vůdce ruské „Liberálně demokratické strany“, Vladimír Žirinovskij, „jehož otec byl Žid a ještě r. 1988 spoluzakládal ‚společnost na podporu židovské kultury‘,¹²⁶ prohlásil v jednom interview pro izraelské noviny Maariv: ‚Nikdy jsem netajil, že můj otec byl Žid.‘ – ‚Židé hrají v Rusku obzvláštní roli. Devadesát procent členů Leninovy strany byli lidé židovského původu. V mé straně je rovněž devadesát procent Židů.‘¹²⁷

Následující příhoda ze září 1995 mluví za celé svazky knih: „V už tak bouřlivém zmatku politických stran v Rusku se o další pozdvižení postarala registrace ‚Unie ruských muslimů‘... Na stranické konferenci unie začátkem září došlo ke skandálu při volbě předsedy, když vyšlo najevo, že jeden z předních funkcionářů udržuje těsné styky se Žirinovského stranou. Spoluzakladatel jeho Liberálně demokratické strany, Achmet Chalitov, který konferenci organizoval, má stranický průkaz číslo dvě, zatímco Žirinovskij si vyhradil jedničku. Chalitov nebyl znovu zvolen generálním tajemníkem muslimské unie, přestože podepsal vystoupení ze Žirinovského strany.“¹²⁸ Takže tedy (jak musíme mít právem za to) Kryptohebrej (nebo alespoň nejdůvěrnější spolupracovník Žida Žirinovského) se již vyšplhal do funkce generálního tajemníka čistě islámské strany dříve, než byl pro vlastní hloupost na poslední chvíli odhalen!

Obzvláště snadná je pro Satanovu synagogu kontrola „fundamentalismu“ nakloněného islámu v Maroku. „Početně nejsilnější židovská obec v arabském světě je se 7 500 příslušníky v Maroku.“¹²⁹ – To by samo o sobě ještě příliš neříkalo; šlo by ani ne jen o polovinu pravdy. (Alespoň přibližně) *celá* pravda byla již naznačena výše v první kapitole...

V sousedním Alžíru, kde se radikální mohamedáni zřejmě nenechali dostatečně infiltrovat a nebylo možné je *přímo* kontrolovat, vytáhl Sion do hry jiné trumfy. Když tam před zhruba sedmi lety hrozilo, že se islámští „fundamentalisté“ dostanou prostřednictvím demokratických voleb k moci a dokonce v nich pak i jednoznačně zvítězili, byly alžírskou vládou volební výsledky jednoduše *anulovány a vyhlášen výjimečný stav*. Lóžemi ovládaný tisk v Německu i jinde se to dodatečně pokoušel ospravedlnit slabomyslnými početními hříčkami – kdyby měly sebemenší podklad, pak by prakticky každá „demokraticky zvolená vláda“ na světě ztratila svoji legitimitu!¹³⁰ Že v případě Alžíru šlo o hodně špinavou věc, to lze zjistit z pouhého fak-

¹²⁵ Naim Giladi, v: „CODE“ č. 10 (říjen) 1993, str. 42.

¹²⁶ Diethild Treffert, v: „Deutsche Tagespost“, 26. 9. 1995.

¹²⁷ „Deutsche Tagespost“, 7. 4. 1994.

¹²⁸ Diethild Treffert, v: „Deutsche Tagespost“, 26. 9. 1995.

¹²⁹ „L’Osservatore Romano“ (německé vydání), 3. 11. 1995, str. 9.

¹³⁰ Srv. např. Gudrun Krämerová, v: „Das Parlament“, 5. 4. 1996, str. 8.: „Důležitou výjimku představuje Alžír, kde [„fundamentalisté“] v komunálních a parlamentních volbách 1990/1991 dostali kolem poloviny platně odevzdaných hlasů, což však odpovídalo asi čtvrtině všech oprávněných voličů. Takže i v Alžíru nezískali pro sebe většinu...“ – Podle všude uznávaných

tu, že „Islámská světová konference“ nezaujala žádné kritické stanovisko vůči tomuto perfidnímu podrazu proti „radikálnímu“ islámu, jak svého času případně upozornily noviny „fraktur“. Bylo to komentováno těmito výstižnými slovy: „*Události v Alžíru dobře ukazují, jak rychle byl internacionalismus hotov s údajně tak mocným islámským fundamentalismem.*“¹³¹

O ovoce svého volebního vítězství takovým způsobem připravení islamisté odešli jako guerilloví bojovníci do ilegality. Marně, protože etablovaná alžírská vláda se mohla spolehnout na podporu svých příkazců. V lednu 1996 oznámila agentura dpa: „Alžír splnil příkazy Mezinárodního měnového fondu (MMF) na přestrukturování svého hospodářství jen zčásti. MMF však bude pokračovat ve své podpoře, aby ještě neztížil situaci země, která se musí bránit bojovníkům islámského podzemí [!!!]. Napsal to pařížský deník ‚Le Mond‘ 12. ledna s odvoláním na důvěrnou zprávu Mezinárodního měnového fondu.“¹³² Když se však ani po letech nepodařilo policejní a vojenskou silou dostat „fundamentalistické“ rebely na kolena, přešli místodržící Sionu v Alžíru na přímo ďábelskou strategii: **po mnoho měsíců nechali své vlastní jednotky páchat na nejrůznějších místech země strašlivé masakry na nevinném civilním obyvatelstvu, aby tak – za ochotné pomoci kontrolovaných masmédií celého světa – islámské „fundamentalisty“ ve veřejnosti kompromitovali.** Jen zcela zřídka problesklo v zednářských médiích na denní světlo něco o skutečném stavu věci. V září 1997 dělal list „Hamburger Abendblatt“ rozhovor s expertem na arabské státy heidelberské univerzity Omaiou Elwanem o pozadí alžírských masakrů. Na otázku „Civilisté byli vražděni takřka před očima policie. Jak si to lze vysvětlit?“ vyslovil Elwan pouze *poloviční* pravdu: „Kolují jisté pověsti, že určité skupiny v armádě a ve vládě chtějí udržovat napětí, aby nepřišly o privilegia a moc. Mohou si říkat: Vláda je ohrožena a my jsme tu proto, abychom se starali o bezpečnost lidí. Tím je také vysvětlitelné, proč bylo vůdci islamistů z FIS, Abbasu Madanimu, znovu uloženo domácí vězení poté, co před několika dny vyzýval k ukončení násilí a národnímu smíření.“ – Že však pouhé udržení moci současné vojenské vlády v Alžíru není dostatečným vysvětlením tak strašlivých masakrů, musel i Elwan nepřímou přiznat tím, že na další otázku „Až dosud zahraničí do konfliktu nezasahovalo. Je to zodpovědné?“ odpověděl: „Generální tajemník OSN Kofi Annan nedávno prohlásil, že svět už by neměl nečinně přihlížet událostem v Alžíru, a dostalo se mu za to od alžírské vlády výstrahy, že by se jednalo o zásah do vnitřních záležitostí státu. Annan se poté prezidentovi za svůj výrok omluvil.“¹³³ – Stačí jenom porovnat tento kvapný ústup šéfa OSN se zdaleka ne tak ostrou výtkou z Bagdádu za ochromující a stále trvající intervenci OSN v Iráku, abychom v případě, o níž výše referoval Elwan, rozpoznali *pouhou komedii*.

V lednu 1998 oznámila agentura Reuters, že Írán alžírské vládě předhodil „zapletení do masakrů v zemi. *Alžírská vláda chce tímto jednáním poškodit ve veřej-*

demokratických „pravidel hry“ je zcela vedlejší, na základě jaké procentní účasti voličů bylo dosaženo „absolutní“ většiny!

¹³¹ Frank Ridley, v: „Fraktur“, 23. 2. 1992, str. 2.

¹³² Claudia Altmannová (dpa), v: „Deutsche Tagespost“, 15. 1. 1996.

¹³³ „Hamburger Abendblatt“, 16. 9. 1997.

nosti obraz islámských skupin, řekl předseda íránského parlamentu Natek Nuri podle zprávy agentury Irna. Britské noviny ‚Observer‘ citovaly dva alžírské policisty, kteří v Anglii požádali o azyl a prohlásili, že částečnou odpovědnost za masakry nese armáda. Vojáci si na akci nechali narůst dlouhé vousy a byli oblečeni jako islamisté. Natek Nuri rovněž poukázal v parlamentě na volební vítězství alžírských islamistů na přelomu let 1991/1992, oznámila státní agentura Irna. Dodal, že od té doby alžírská vláda a západní státy brání muslimům v převzetí legální moci v zemi“.

Tato íránská analýza, která mimochodem zcela souhlasí s výpovědí zmíněných uprchlých alžírských policistů, zasáhla tak říkajíc přímo do černého. Hlavním cílem zločinné a stále ještě trvající kampaně alžírské vlády pod diktátem Mezinárodního měnového fondu bezpochyby byla a je zásadní morální diskreditace a z ní bezprostředně vycházející oslabení radikálního islamismu *nejen v Alžíru samém, nýbrž v celém islámském světě!*

Ostatně i samotný Írán může být považován jenom za velmi pochybnou baštu mohamedánského „fundamentalismu“, jak ukazuje (viz výše!) nedávné zabřednutí samotného vysoce postaveného ajatolláha do světového ekumenického „dialogu“. A pravděpodobně i velice málo známé pozadí až neočekávaně rychlého „změknutí“ zdánlivě tak pevně semknutého íránského islamismu? „Největší židovské společenství v islámském světě mimo bývalý Sovětský svaz s 25 000 příslušníky [!!] se nachází v Íránu, po něm následuje Turecko s 20 000.“¹³⁴

Náš předpoklad ohledně Íránu se může opírat o podobné poměry v Turecku, neboť nikde jinde v celém islámském světě není „fundamentalismus“ tak potlačován „židovským společenstvím“ vytvořenými a přísně kontrolovanými zednářskými lóžemi jako právě tam! Zde se ovšem musíme vrátit přibližně o 350 let zpátky. Všichni židovští historici uvádějí o tehdejším židovském pseudomesiáši Zewi (resp. Zwi) Sabbataiovi v podstatě totéž: Založil po sobě nazvanou sektu, a když pro lepší zdání sám přijal islámskou víru, část jeho stoupenců ho v tom následovala. Za všechny židovské dějepisce zde dejme slovo Josefu Kasteinovi alias Katzensteinovi: „Sabbatai,“ říká Kastein, „zemřel r. 1675 v albánském vyhnanství. Jeho osobní stoupenci se rozdělili na dva směry. Jedna část setrvala ve víře, že byl pravým mesiášem a znovu se vrátí, a proto je ho třeba ve všem následovat – tedy i v jeho přestupu na islám. Tím vzniklo nové pokolení marranů, tzv. dönmeů, kteří se navenek vydávají za Turky, zatímco mezi sebou žijí v židovských náboženských sborech, zachovávají židovské zvyky a pěstují živořící mystiku. Existují tam podnes.“¹³⁵ – Dnes, to bylo 1935, zvláště když se jim počátkem 20. století dostalo významné posily v podobě demokraticko-laicistního a protiislámského hnutí tzv. „Mladoturků“, kteří se převážně rekrutovali z řad řeckých Židů!¹³⁶

¹³⁴ Informace agentury *Reuter* v: „Deutsche Tagespost“, 13. 1. 1998.

¹³⁵ Josef Kastein, *Eine Geschichte der Juden*, Vídeň 1935, str. 477 a dále.

¹³⁶ Podle „CODE“ č. 6 (červen) 1995, str. 27 se židovsko-britský bankéř Ernst Cassel stal na „přání mladoturecké vlády r. 1909 šéfem národní banky Banque Ottomane“! Podle téhož pramene (str. 55 byl vůdce Mladoturků, Emmanuel Carasso, velmistrem zednářské lóže v řecké Soluni, kde jeho rodina současně držela předsednictví místní výhradně židovské lóže B'nai B'rith! Ja-

Je zcela typické pro strategii Sionu, že v demokratizovaném a „umírněném“ Turecku mohli židovský řízení mohamedáni zcela nerušeně zredukovat tehdejších 300 tisíc křesťanů na dnešní pouhé 2 000, protože kontrolovaný islám Sion vždy používá jako užitečnou zbraň proti nenáviděnému křesťanství. *Ve všech ostatních záležitostech byl islám pevně veden na oprati „laicizovanou“, tzn. zednářsky a kryptohebrejsky infiltrovanou armádou.*¹³⁷ A to tak pevně, že např. na podzim 1996 byl radikálně-islámskými články známý novinář istanbulských „fundamentalistických“ novin „Türkiye“ postaven před trestní senát „kvůli opakovanému provinění vůči sekulárnímu právnímu systému Turecka“. Tak pevně, že dlouholetý politický vůdce tureckých radikálních islamistů Necmettin Erbakan musel nedávno již po třetí od května 1972 ustoupit násilí „laicizované“ armády.¹³⁸

Erbakanův případ má ovšem své zvláštní okolnosti. Nejpozději jeho třetí, úspěšný politický pokus (1995) už tento domnělý přísně věřící vyznavač Mohamedův absolvoval jako „zasvěcenec“, jak dokazují početné signální fotografie v lóžech kontrolovaném tisku. Jinými slovy to znamená, že nejpozději v té době *přijal tajný úkol vmanévrovat turecké islamisty na slepou kolej politické neúčinnosti.*

Teprve když se Erbakan vzdor všem trikům (např. prohlášením „otevřenosti“ strany i nemuslimům) nakonec ukázal jako neschopný zachytit rostoucí „fundamentalistický“ tlak a odvést jej pružně žádoucím směrem, pospíšila zednářská armáda svému tajnému spojenci na pomoc – zákazem jeho strany Refah, když se na oko musel vpečovat jejím protiislámským požadavkům.¹³⁹

Hned nato mohl tentýž Erbakan (ne sice oficiálně, avšak fakticky ano) založit *nástupnickou stranu* Fazilet Partisi, aby lóžím i do budoucna zajistil skrytou kontrolu mohamedánského „fundamentalismu“ na Bosporu! Jak turecká, tak i německá masmédiá použila každému zednáři srozumitelnou řeč obrazových signálů, aby staronového partajního šéfa diskrétně ukázala jako z pověření operujícího lóžového bratra. Tak např. „Die Welt“, vlajková loď mediálního koncernu pravděpodobně

ko další vůdcové Mladoturků jsou uváděni také známí sionisté Alexandr Parvus-Gelfand a Vladimír Jabotinskij.

¹³⁷ Srv. k tomu, jak „dědictví“ po zednáři Mustafaovi Kemalovi – tj. už po desetiletí přísně „střeženou“ politiku – hodnotí příspěvek „Hněv generálů“ hamburské „znalkyně islámu“ Petry Kappertové v „Der Spiegel“ č. 26/1997, str. 140 a 142, aniž by se samozřejmě sebestmýšle zmínila o úloze zednářů a tureckých Židů!

¹³⁸ O dvou předchozích případech referovala AP v „Allgäuer Zeitung“ z 1. července 1996: Erbakan byl r. 1969 nezávislým poslancem parlamentu a „založil vlastní stranu. O tři roky později vojenská vláda jeho stranu rozpustila a Erbakan odešel dobrovolně do švýcarského exilu. Po návratu do Turecka se Erbakan stal náměstkem ministerského předsedy ve vládní koalici pod vedením Bülenta Ecevita... Po novém vojenském puči r. 1981 musel Erbakan na téměř rok do vězení. Armáda ho obvinila, že hodlal zřídit v Turecku islámský Boží stát. Po zrušení zákazu strany r. 1983 založil novou volební stranu, s níž se stal v prosincových parlamentních volbách minulého roku nejsilnější frakcí“.

¹³⁹ Sionisty řízený „Spiegel“ (č. 48/1997, str. 202) kaširoval skutečný stav věcí, ale přesto se mu nepodařilo zcela ukryt Erbakanovu pravou úlohu: „Přes národní bezpečností radu vnucovali generálové šéfovi strany Refah katalog 18 bodů opatření, jimiž by mělo být zabráněno plíživé islamizaci země. I pro Erbakana, ohebného až k sebezapření [!!], to bylo zcela nepřijatelné ultimátum.“

židovského¹⁴⁰ zednáře¹⁴¹ Axela Springera, 27. února 1998 napsala: „Strana Fazilet Partisi byla založena již minulého prosince z moudré předvídavosti hrozícího záka- zu Refah Partisi. Nové uskupení si za svého frakčního šéfa zvolilo islamistu a býva- lého ministra energetiky Recai Kutana. Tento Erbakanův dlouholetý souputník je považován za jeho budoucího nástupce ve vedení islamistů. Sotva kdo pochybuje, že by šedá eminence Erbakan, kterému mezitím **turecká média přiřkla titul „za- svěcený“ (Bir Bilen) [!]**, nedal svůj souhlas s touto volbou.“ – A pak na výsměch všem „profánním“ (tj., nezednářským) čtenářům list (s obrácením skutečnosti naru- by) pokračoval: „Z toho je jasné, že se tradicionalisté kolem Erbakana v nové straně prosadili proti reformistům. K reformistům, kteří usilují o sice nábožensky oriento- vanou, ale umírněnou stranu, patří i tak prominentní osobnosti jako istanbulský sta- rosta Recep Erdogan či Abdullah Güll, bývalý místopředseda RP. Přesto se však **budou muset přidat k všemocnému ‚zasvěcenci‘**, chtějí-li politicky přežít.“¹⁴² – Ve skutečnosti jsou přirozeně právě tito „umírnění“ Erbakanovými lůžovými kum- pány.

A k dobrému konci ještě trochu útěchy těm, kdo se obávají radikálních nároků na ovládnutí světa turecko-islámské „fundamentalistické“ organizace „Milli Görüs“: její generální tajemník se jmenuje Mehmet Erbakan – a je synovec nám už známého Necmettina Erbakana! „Der Spiegel“ jej označil za „pragmatického“ a „dbalého umírněného image své organizace“...¹⁴³

* * *

¹⁴⁰ Mluví pro to následující epizoda („Der Spiegel“, č. 48/1996, str. 188): „Axel Springer, ham- burský vydavatel, odcestoval počátkem tohoto měsíce k týdennímu pobytu ve Svaté zemi, kde se zúčastnil položení základního kamene jím založené knihovny Izraelského národního muzea. Kromě Jeruzaléma také navštívil památník na počest zavražděných Židů v době Třetí říše a za- pálil na jejich počest symbolický oheň. K příslušnému ceremoniálu měl Springer na hlavě zvláštní čepičku, která se u vchodu půjčuje všem návštěvníkům, přicházejícím s nepokrytou hlavou. V početných rozhovorech s Izraelci vydavatel řekl, že se cítí s Jeruzalémem spojen do té míry, že na slavnostní otevření berlínského nakladatelství v Jeruzalémské ulici v říjnu si osobně vypůjčil Kokoschkovy malby tohoto města z detroitského Institute of Arts.“

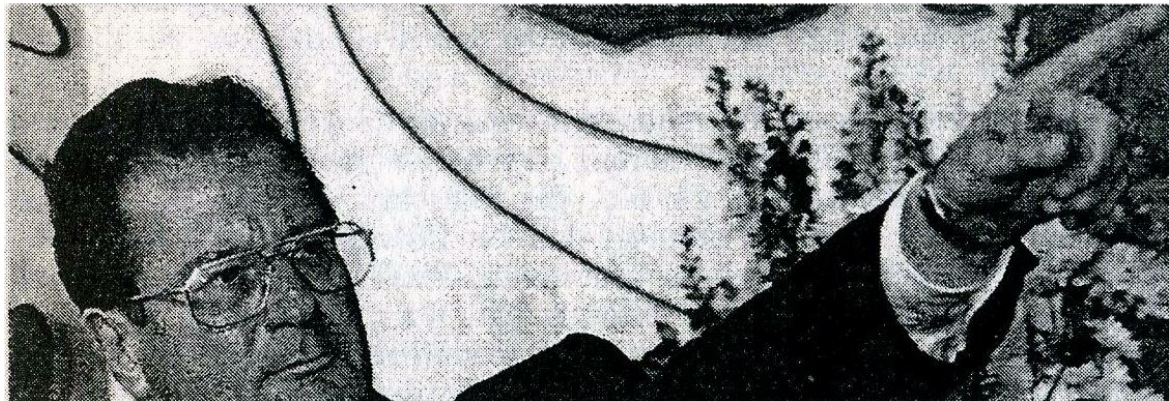
¹⁴¹ Srv. Norbert Homuth v: „Glaubens-Nachrichten“ č. 1 (leden) 1996, str. 4. „Axel Springer se 24. 10. 1958 stal členem zednářské lóže ‚Die Brückenbauer‘. Spolu s ním byli obřadu přítomni všichni (!) šéfredaktoři hamburských novin ‚Freimaurer‘. (Podle zednářského magazínu ‚Hu- manität‘ 6/95, str. 22.)“

¹⁴² Dietrich Alexander v: „Die Welt“, 27. 2. 1998; zvýraznění v textu J. R.

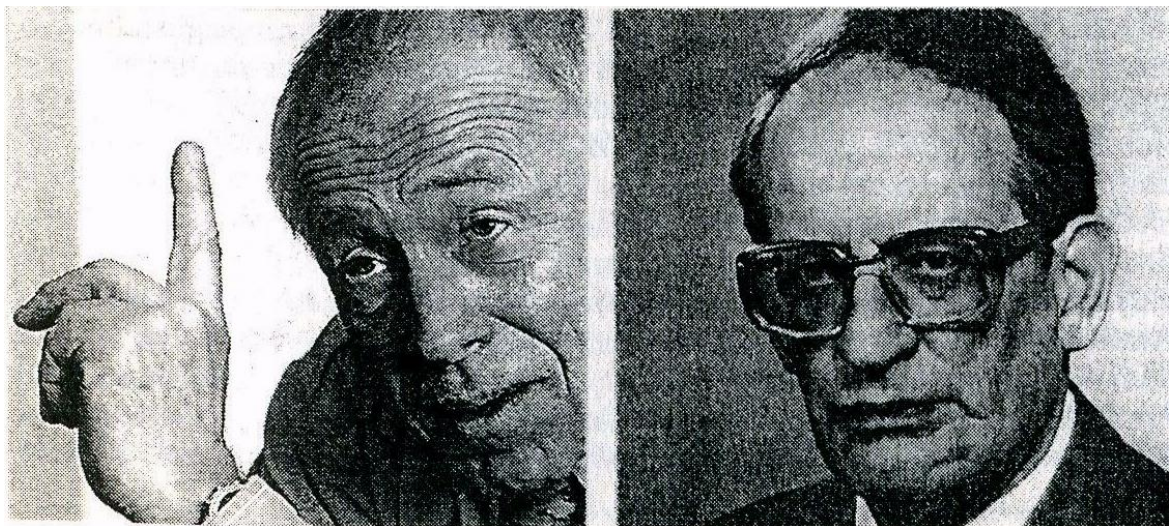
¹⁴³ „Der Spiegel“, č. 45/1997, str. 67.

Italský prezident Luigi Scalfaro (vlevo) se zednářským signálem ukazováčku. To on nazval povolení ke stavbě *největší* evropské mešity v Římě, centru křesťanství, „samozřejmým aktem civilizace“!

Německý ministr zahraničí Klaus Kinkel ze zednářské strany FDP s odpovídajícím lóžovým gestem. Demonstrativně se účastnil otevření lauingerské mešity koncem r. 1995 i zahájení bonnské Akademie krále Fahda r. 1996.

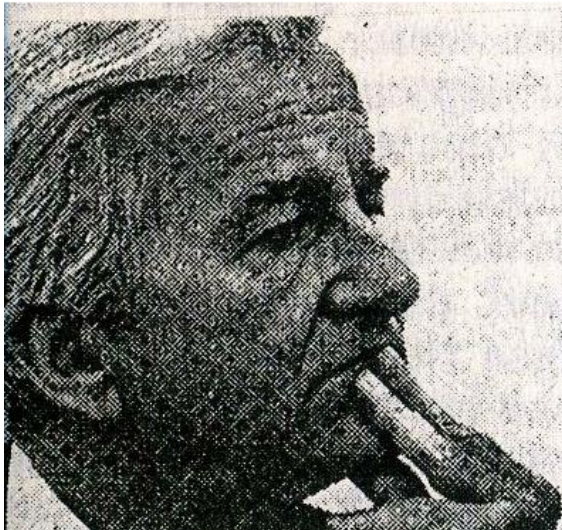
Lóžový bratr Heiner Geißler (vlevo) s ukazováčkem a zdviženým pohledem patří k poradcům křesťanské CDU tak blízkého *islámského* spolku Hür Türk. – Lóžový velmistr Otto Trawny (vpravo) požaduje od německé spolkové vlády více práv pro islám!

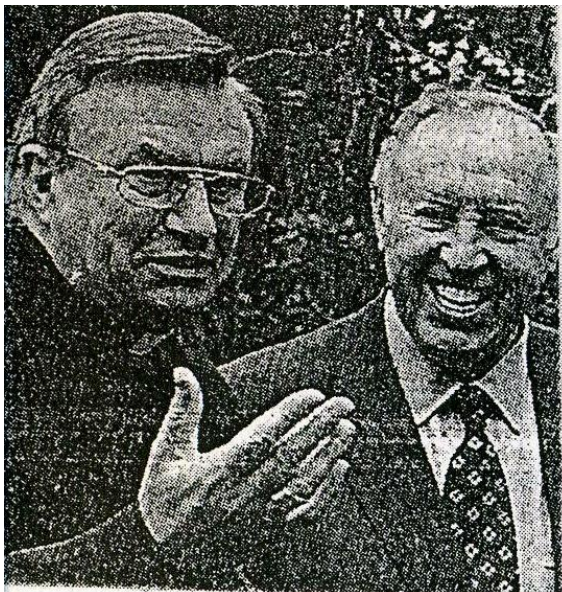
Vlevo: „Pověřenkyň“ spolkové vlády pro cizince Cornelia Schmalz-Jacobsenová (se zednářským hmatem po brýlích) z FDP vydala z ložového pověření r. 1997 „právní posudek“, který brzy přinesl „žádoucí“ výsledek: Kvílení islámských muezzinů je ústavou chráněno *stejně*, jako zvuk křesťanských zvonů. – Vpravo: Prezidentka spolkového parlamentu Rita Süßmuthová (s odpovídající ložovou gestikulací) se před *Mezinárodní radou křesťanů a Židů* zasazovala o dialog s islámem.

Vlevo: Vrchní římský rabín Elio Toaff byl *první*, kdo se veřejně angažoval za stavbu obří mešity v Římě, otevřené r. 1996. Vedle toho pilně agituje pro „dialog“ s islámem. – Vpravo: Ukazováčkem gestikulující šéf Židovské ústřední rady žádá německé státní občanství pro milióny islámských Turků a varuje před „zatrácováním islámu“.

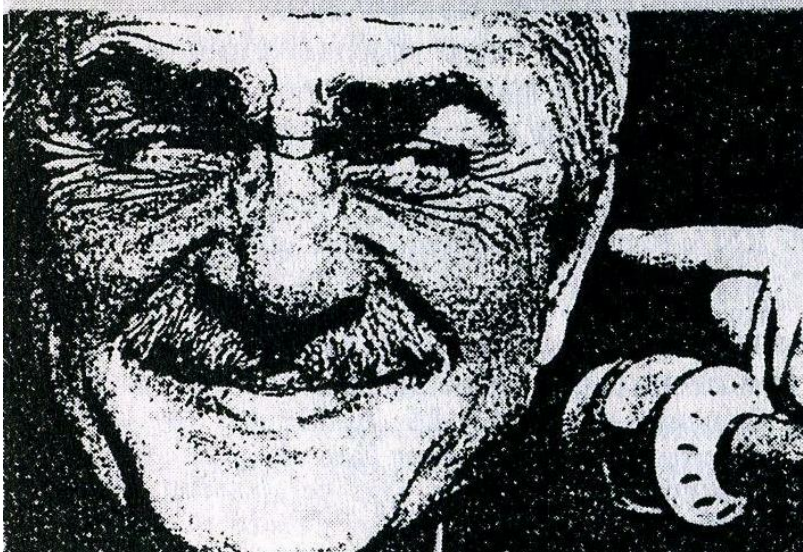

Vlevo: Spolkový prezident Richard von Weizsäcker se r. 1991 v Drážďanech zapřísahal nevyhnutelností spolupráce „tří abrahámských náboženství. – Vpravo: Kancelář Kohl v lednu 1996 jako novopečený nositel zlaté medaile *B'nai B'rith* (vedle něj tehdejší izraelský premiér Šimon Peres). V děkovném projevu ke shromážděným židovským zednářům *B'nai B'rith* Kohl (který je sám velice pravděpodobně hebrejského původu) zdůraznil nezbytnost *dialogu s mohamedány*.

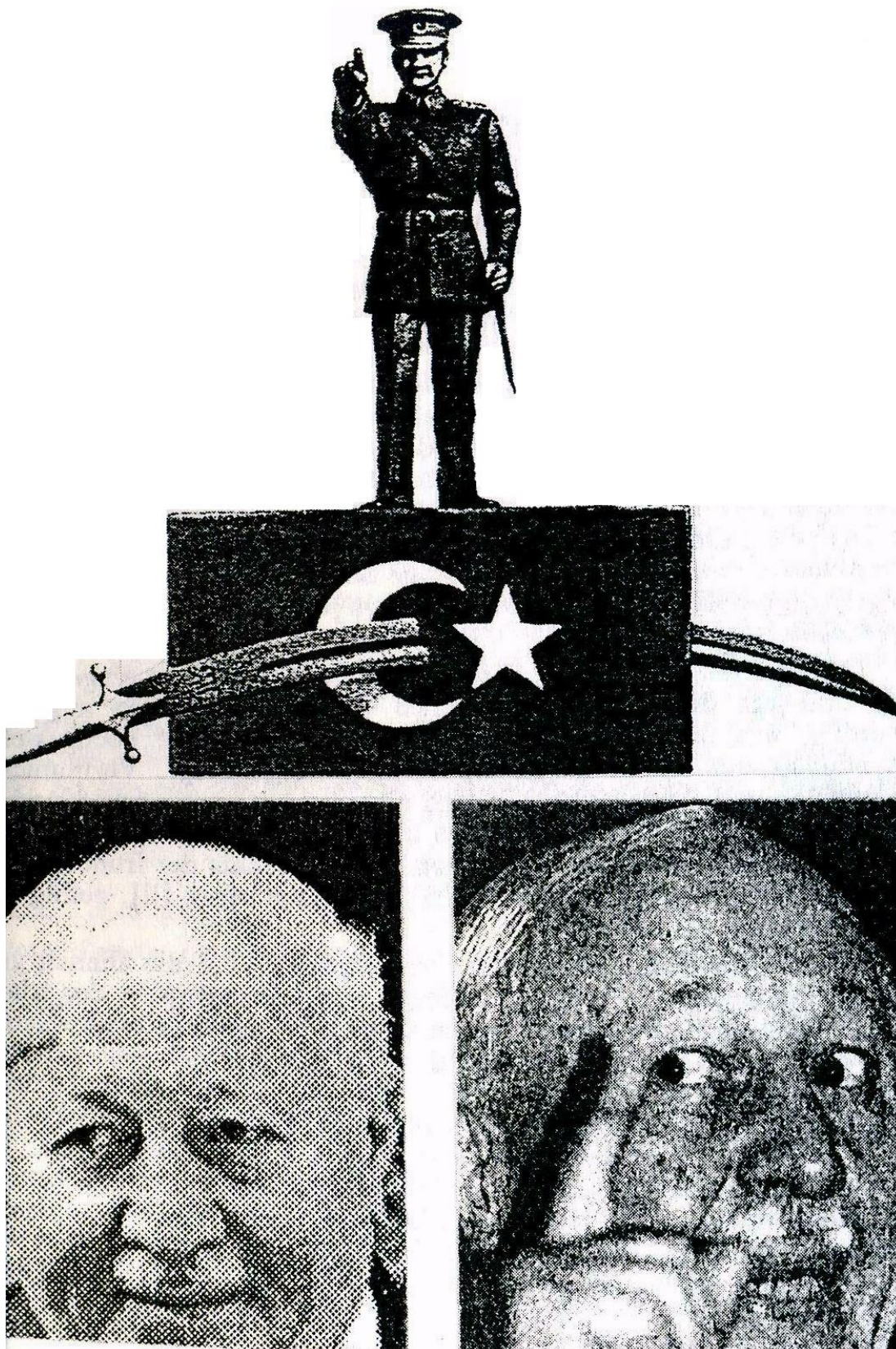

Dvakrát Karl Lehmann, rotaryán a předseda „Německé biskupské konference“ se zřetelnou lóžovou gestikulací. Vlevo: Znamení ruky prozrazuje všem „zasvěným“ Lehmannovu lóžovou shodu s vůdcem německých Židů Ignatzem Bubisem. – Vpravo: Pohled vzhůru a ukazováček v ose obličeje už nemohou být jasnějším lóžovým signálem... Lehmann neopomene každoročně poblahopřát jménem biskupské konference a všech pokoncilních katolíků k ukončení postního měsíce ramadánu a povzbudit je k prohloubení „dialogu“.

Nahoře: Spolkový prezident Roman Herzog (zde jako tak často!) s velmi zřetelným lóžovým signálem ukazováčkem propaguje na jedné straně „multikulturu“, převážně sy-
 scenou importem islámu, sou-
 časně však vypracovává „stra-
 tegie“ proti nežádoucímu fa-
 natickému rysu islámu, „fun-
 damentalismu“. – Dole: Vati-
 kánského „nuncia“ ve Švýcar-
 sku (do podzimu 1997) a „ar-
 cibiskupa“ pokoncilní církve
 Karla Josefa Raubera podle
 pohledu přes brýle a signálu
 ukazováčkem snadno odhalí-
 me jako zednáře. V listopadu
 1995 se v Bielu účastnil křes-
 ťansko-islámského „dialogo-
 vého“ podniku, kde „odváž-
 nými slovy soudil“ (viz „Zür-
 cher Tages-Anzeiger“ 28. 11.
 1995), že je třeba kriticky
 zhodnotit „křížové výpravy
 i jiné historické události a pro-
 jevit své politování a odmítání
 (!) jakéhokoli druhu násilí a
 intolerance (!)“.

Vpravo: Rovněž alžírského pohlavára generála Liamine Zerouala prezentuje zednářský tisk ja-
 ko lóžového bratra. Z pověření nadřízených lóžových bratří bojuje proti radikálnímu islámu or-
 ganizováním děsivých masakrů civilistů – a obviňuje z nich „fundamentalisty“.

Pevně a přísně v lóžích organizovaná turecká armáda (signál ukazováčkem!) úkladně vraždí tureckou dýkou „fundamentalistický islám“ (zde symbolizovaný tureckou vlajkou s půlměsícem). Tak to alespoň podává čtenářům „zasvěcený“ kreslíř časopisu „Spiegel“ (č. 26/1997). – Dole: Turecký „fundamentalistický“ stranický vůdce a ex-premiér Necmettin Erbakan je podle nespočetných tiskových snímků ve skutečnosti zednář a v lóžovém pověření neutralizuje své nic netušící stoupence.

Na celém křesťanském západě nebyla až do šedesátých let našeho století skoro ani jediná mešita. A dnes stojí jenom v Německu na stovky islámských „svatostánků“ resp. „modliteben“; v celé Evropě se už počítají na tisíce a jejich počet navíc rapidně roste.

Jedná se u tohoto jevu o vlastní iniciativu a práci islámu? Odpověď musí znít: Nikoli, v žádném případě!

Islám není náboženstvím dialogu, nýbrž byl vždy prodchnut fanatickým zanícením pro své šíření „ohněm a mečem“ – a přesto jsou dnes jeho přední představitelé stonásobně svázáni s ekumenickým „dialogem velkých světových náboženství“.

Že bychom snad byli svědky radikálního obratu islámu? Odpověď je stejná: Nikoli, v žádném případě! Oba zmíněné paradoxní jevy jsou totiž výrazem *stále silnějšího skrytého řízení islámu cizími silami*, jemuž se jeho „fundamentalističtí“ stoupenci bezúspěšně vzpouzejí.

Překládaná drobná studie je věnována osvětlení těchto mimořádně důležitých aspektů současné islamizace Evropy, jimž se však mnozí tzv. antiislamisté až úzkostlivě vyhýbají.